

Едноокият цар

от Марк Креует

превод от каталонски
Нева Мичева

Мики Еспарбè (Игнази) и Ален Ернандес (Давид) в първата барселонска постановка на *El rei borni*, април 2013 г., Sala FlyHard, реж. Марк Креует.

El rei borni, 2013¹

© Marc Crehuet, autor

© Neva Mícheva, traductora, nevamicheva@gmail.com

Действащи лица

ДАВИД

ЛИДИЯ

ИГНАЗИ

САНДРА

ПОЛИТИКЪТ

¹ През 2016 г. Креует направи и [филм](#) по пиесата си. – Б. пр.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Сцена I

В центъра на сцената има дълга маса с четири стола – по един от четирите ѝ страни. Стените са покрити с фотографии от пътешествия в различни размери, на повечето от които се виждат Давид и Лидия на различен фон. Тук-таме има и просто изгледи. На масата вечерят Лидия и Давид, седнали един срещу друг в двата ѝ къси края. Тя е по пеньоар. Той – по потник. Хранят се в пълно мълчание. На стола по средата, с лице към публиката, седи мъж (Политикът) с костюм и вратовръзка: елегантен, сериозен, гледа напред. Лидия и Давид не поглеждат към него. Известно време никой нищо не казва. Чува се ритмично биене на африкански барабани. После музиката внезапно спира. Тогава Политикът започва да говори на зрителите.

ПОЛИТИКЪТ. Правителството е принудено да изработи краткосрочен план за действие, предвид екстремните обстоятелства, с които се сблъска след встъпването си в длъжност. Когато нашата партия спечели изборите, завари ситуация, която не бих желал да критикувам, а просто да изложа пред вас, тъй като в управлението на държавата трябва да има прозрачност: новосформираното правителство завари дефицит от близо... *(Продължава да говори.)*

ДАВИД. Всъщност *наш* е интересът да не стават сблъсъци. Но понякога нещата загрубават и няма начин.

ЛИДИЯ. Аха.

ПОЛИТИКЪТ. ...осем милиарда и половина евро. Бюджетният дефицит не биваше да надвишава 2,4% от брутният вътрешен продукт, а се оказа, че в момента е цели 4,3%. В този смисъл ситуацията, в която се намираме, е изключително сложна и дисбалансите, заложили в нея, са повече от сериозни.

ДАВИД. Трябваше да действаме по-круто, защото се появиха доста вандали.

ПОЛИТИКЪТ. Изправени сме пред необходимостта да намалим настоящия дефицит в контекста на една небивала икономическа рецесия, на рязък спад в доходите на домакинствата и приходите в хазната. Как смятаме да се справим с това положение? *(Давид хваща дистанционно управление и го насочва към Политика.)* Чрез компромис с количеството, а именно – чрез режим на строги икономии. Ценностите, които... *(Давид натиска едно копче и Политикът продължава да движи устни беззвучно.)*

ДАВИД. С Горка точно това си говорихме...

ЛИДИЯ. Вкусно ли ти е?

ДАВИД. Проблемът не е дали имаш право да искаш нещо, или не. Проблемът е начинът, по който го искаш.

ЛИДИЯ. Знаеш ли какъв е проблемът?

ДАВИД. Не.

Лидия. Малко му е зехтинът с трюфели.

ДАВИД. Добре си е.

Лидия. Но не съвсем.

ДАВИД. Ако някой седи на земята, как да го удариш по краката? Аз се опитвах да го нацеля в коленете, но той се извъртя и – какво?... В крайна сметка това излиза в медиите, не другото.

Лидия. Не е честно. Пишеше „една супена лъжица“.

ДАВИД. Не сме всичките някакви насилници. Те си мислят, че работим против тях, а истината е, че службата ни е социална, в полза на общественото спокойствие.

Лидия. Разбира се, мило.

Давид натиска копче на дистанционното. Политикът се изправя и излиза.

ДАВИД. Лидия, ти слушаш ли ме?

Лидия. Да.

ДАВИД. И какво казах?

Лидия. Че сте социални насилници.

ДАВИД. Лидия...

Лидия. Че обичате обществото. Че му пазите спокойствието.

ДАВИД. Да.

Лидия. Е, и...?

ДАВИД. Ами... Ще ми говорят за мирна съпротива! Като се съпротивляваш, как ще е мирна, мама му стара? Ако ти кажа: я излез, а ти останеш, неподчинението ти е вид насилие. Пасивно насилие. Това именно предизвиква страничните щети.

Лидия. Какви странични щети?

ДАВИД. Нашата задача е да ги разпръснем, Лидия.

Лидия. Какви странични щети, Давид?

ДАВИД. Три часа протакаха и чак тогава дадох заповед... И когато открихме стрелба...

Лидия. Давид.

Мълчание.

ДАВИД. Не е изключено куршумът да се е отклонил от целта...

ЛИДИЯ. Накъде да се е отклонил? (*Мълчание.*) В какво си стрелял, Давид? (*Мълчание.*)
Давид?

ДАВИД. В едно око.

ЛИДИЯ. В едно око. (*Мълчание.*) Пак ли! (*Мълчание.*) Второ око вадиш тази година,
Давид!

ДАВИД. Не, аз...

ЛИДИЯ. Не разбираш ли, че накрая ще ти направят проверка, ще те дадат на
Инспектората?

ДАВИД. Трябваше да неутрализирам...

ЛИДИЯ. Пак ли си скъсил петдесетте метра?

ДАВИД. Нямах как!

ЛИДИЯ. Обаче си стрелял в земята, за да рикошира?

ДАВИД. Да.

ЛИДИЯ. Давид.

ДАВИД. Не.

ЛИДИЯ. Давид...!

ДАВИД. Малко отклоних към лицето...

ЛИДИЯ. Малко?

ДАВИД. Ами той ме обиждаше! Изтърпани ми се насреща, само дето не ми се завря във
физиономията. Кучи син, вика, копой на системата. И ме наплю!

ЛИДИЯ. Не. (*Мълчание.*)

ДАВИД. Ехо? (*Мълчание.*) Ти сега разсърди ли се?

ЛИДИЯ. Не, Давид, какво да се сърдя. Притеснявам се, че не се държиш професионално.

ДАВИД. Крайно професионално се държа.

ЛИДИЯ. Щом по правило са петдесет метра дистанция, не разбирам защо ги нарушаваш.
На мен като ми кажат „една супена лъжица“ и слагам една, не две.

ДАВИД. Да де, обаче...

ЛИДИЯ. Една, не две! (*Мълчание.*) Някой ден ще стане беля, Давид.

ДАВИД. Мене няма да ме дадат на Инспектората, забрави. (*Мълчание.*) Ей. (*Мълчание.*)
ЛИДИЯ.

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Страхотен е този крем... със зехтин с карфиоли.

ЛИДИЯ. Трюфели.

ДАВИД. Да де. (*Мълчание.*) Обичаш ли ме?

ЛИДИЯ. Не започвай, Давид. Да не смесваме нещата.

ДАВИД. Е какво смесвам, Лидия...

ЛИДИЯ. Смесваш.

ДАВИД. Не...

ЛИДИЯ. Да!

Мълчание.

ДАВИД. Много се радвам, че ходиш на този курс по готварство. В началото малко ме дразнеха тези трюфели-мрюфели и малките порцийки, дето ти се закачат по зъбите, но не пълнят корема, обаче ти беше права: езикът трябва да се възпитава.

ЛИДИЯ. Небцето.

ДАВИД. Да. Искам да кажа, че е чудесно, че се занимаваш с разни неща и си запълваш времето. (*Лидия го гледа сериозно. Мълчание.*) Хайде де... Лидия... (*Протяга се и я хваща за ръцете.*) Всичко ще бъде наред. (*Гледа я в очите. После, убеден, че така ще оправи нещата...*) Какво ще кажеш да ходим да се погушкаме? (*Мълчание. Лидия си измъква ръцете. Давид пак хваща лъжицата. Понечва да гребне още малко от крема, но се отказва.*) А нещо за ядене има ли?

Лидия се изправя, вдига чиниите и излиза. Давид дъвче парчето хляб, което е останало на масата, и натиска дистанционното управление: отново влиза Политикът.

ПОЛИТИКЪТ (*към публиката*). Тук трябва да припомня, че съществен процент от това, което плащаме днес, е по дългове, които изцяло или почти изцяло са ни завещани от предишното правителство. Не критикувам, просто излагам фактите. Но трябва да знаете, че...

Млъква, когато влиза Лидия, която го прекъсва с изречението си...

Сцена II

ЛИДИЯ. Татаки от тон с лучени кълнове?

Държи тефтерче и химикалка. Давид седи на единия стол с дистанционното на плейстейшън в ръцете. Чуваме изстрелите и трясъците, които идват от видеоиграта му.

ДАВИД (записан в играта). А?

ЛИДИЯ. За първо имам предвид.

ДАВИД. Разбира се.

ЛИДИЯ. За разядка... Няма да е само това, естествено...

ДАВИД. Ммммхм.

ЛИДИЯ. Макар че не всеки обича японско...

ДАВИД. Да...

ЛИДИЯ. Какво да?

ДАВИД. АРЕ СТИГА БЕ, ЕБАСИ!!! (*Лидия го гледа.*) Извинявай, дава ми, че нямам повече животы, а не може да е така, защото ако погледнеш лентичката горе, онази синята там, ще видиш, че...

ЛИДИЯ. Давид, тази вечеря ми е страшно важна.

ДАВИД. И на мен.

ЛИДИЯ. Тогава какво?

ДАВИД. Какво...?

ЛИДИЯ. Татаки ли?

ДАВИД. Татаки.

ЛИДИЯ. А може би грахово пюре?

ДАВИД. Грахово, супер.

ЛИДИЯ. Татаки или пюре?

ДАВИД. Пюре?...

ЛИДИЯ. Грахово с цитрусова пяна? Или това от домати, царска скарида и моцарела?

ДАВИД. Това.

Лидия. Кое?

ДАВИД. Дето е от домати. (*Мълчание.*)

Лидия. Граховото май изобщо не ти хареса, а?

ДАВИД. Напротив.

Лидия. Не ми се получи съвсем гладко, знам.

ДАВИД. Така ли?

Лидия (*замислена, тъжна*). Може би прекалено буквално се придържам към рецептите. Може би просто трябва да се отпусна и да опитам по моя си начин, както...

ДАВИД. ...какво?

Лидия. Феран Адрия.

ДАВИД. О, тоя е голяма работа, велик готвач.

Лидия. Той не изпълнява рецепти. Той твори.

ДАВИД. Точно.

Лидия. Може пък да е време и аз да започна да творя. Не знам, много мислих и не знам. А как ти се струва: да направя едни пържени яйца...

ДАВИД. Супер!

Лидия. И редукция от нутела...

ДАВИД. Ау...

Лидия. Шипков мармалад...?

ДАВИД. По-добре...

Лидия. И горчичено-сметанови кубчета.

ДАВИД (*нежно обгръща лицето ѝ с длани*). Лидия...

Лидия. Да?

ДАВИД. Какво ще кажеш да си поръчаме пица?

Лидия. Пица?

ДАВИД. Или... нещо от китайския...

ЛИДИЯ. Как така от китайския, Давид?!

ДАВИД. Не, аз заради теб, за да не се трепеш...

ЛИДИЯ. Че кога съм яла китайско аз?

ДАВИД. За да не висиш цял ден затворена в...

ЛИДИЯ. Никога не си каним гости на вечеря, Давид.

ДАВИД. Е, как, майка ми често идва.

ЛИДИЯ. Да, и като дойде, тя готви. Да я поканим да ни направи леща с наденица?

ДАВИД. Защо не? Майка готви страхотно. Вярно, не прави пюре от грах с абракадабра...

ЛИДИЯ. Абракадабра?

ДАВИД. А?

ЛИДИЯ. Ти подиграваш ли ми се?

ДАВИД. Не, слънце, обаче...

ЛИДИЯ (*замислено*). Това ти е чувството за хумор... „Абракадабра“... Смешно ти е... (*Към Давид.*) Знаеш ли какво? На вечерята по-добре изобщо недей да говориш.

ДАВИД. Да не говоря?!

ЛИДИЯ. Шест години не съм виждала Сандра. Тя е жена с образование, успяла... успяла да стане каквото си е пожелала... като човек... Не искам да си помисли, че сме някакви задръстени.

ДАВИД. Защо да мисли, че сме задръстени?

ЛИДИЯ. Утре всичко трябва да е идеално, Давид.

ДАВИД. Как така задръстени?

ЛИДИЯ. Много се вълнувам, че ще дойдат. И те се вълнуват, сигурна съм.

ДАВИД. Задръстени?

Влиза Политикът и заговаря на персонажите. Те не го виждат и подготвят обстановката за следващата сцена, докато той говори.

ПОЛИТИКЪТ. Строгите икономии не са наказание. Те са шанс. Трябва да разберем това и да го приемем. Свикнали сме да мислим, че затягането на коланите не е нещо позитивно, камо ли ценност само по себе си. (*Давид и Лидия излизат. Политикът се обръща към публиката.*) Но сега по ред причини е необходимо да си върнем изначалното усещане за ценност...

Сцена III

Влиза Игнази, с превръзка на окото. В ръцете си носи две велосипедни каски, които оставя на етажерката. Сандра влиза след него и сяда на един от столовете. Двамата са облечени като хипстъри. Политикът продължава да говори, като сега се обръща към новодошлите.

ПОЛИТИКЪТ. ...и то не просто ценност, нужна на настоящето, а преди всичко ценност за бъдещето. (*Излиза.*)

Игнази се разхожда из помещението и разглежда фотографите.

ИГНАЗИ. Мислиш ли, че до единайсет ще се приберем?

САНДРА. Игнази...

ИГНАЗИ. Не, в единайсет и половина също става, то нали е нещо като маратон и ще продължи четири часа.

САНДРА. Не искам да седя на тръни през цялото време от страх, че ще изтървем маратона на *Breaking Bad*².

ИГНАЗИ. Не, не, разбира се. Ако успеем – чудесно, ако не успеем – няма проблем. (*Гледа я настойчиво.*)

САНДРА. Какво?

ИГНАЗИ. Само исках да отбележа, че сега е девет...

САНДРА. Поне шест години не сме се виждали с нея.

ИГНАЗИ. Знам, знам.

САНДРА. Искат ми се да си поговорим като хората...

ИГНАЗИ. То се знае. (*Гледа я настойчиво.*)

САНДРА. Какво, Игнази?!

ИГНАЗИ. Просто не мога да разбера...

САНДРА. Шшшт...

ИГНАЗИ (*полугласно*). Не мога да разбера откъде изведнъж такъв ентусиазъм. Щом за толкова време и две думи не сте разменили...

САНДРА. Като студентки бяхме страшно близки. Освен това я сънувах и в съня ни беше много хубаво заедно.

² На български сериалът е излъчван под заглавие „В обувките на Сатаната“, но не съм сигурна, че някой го разпознава под него. – Б. пр.

ИГНАЗИ. Било ви е хубаво значи.

САНДРА. Да.

ИГНАЗИ. В съня.

САНДРА. Да.

ИГНАЗИ. И какво правехте – пиехте кафе, хвърчахте с вълшебни единорози?

САНДРА. Защо вълшебни единорози, Игнази? Какви вълшебни единорози?

ИГНАЗИ. Ами де да знам, просто...

САНДРА. Не бяха вълшебни единорози. Беше един автобус, от тези междуградските, и шофьорът караше като във Формула 1, и имах чувството, че всеки момент ще се разбием, и тогава неочаквано я видях да седи между един масай и един розов пингвин: гледаше ме, усмихваше се и протягаше ръце към мен. Защо ме гледаше? Защо се усмихваше? Защо масай?

ИГНАЗИ. Ами защото...

САНДРА. Аааааа...

ИГНАЗИ. Явен знак да ѝ се обадиш след шест години, то е ясно.

САНДРА. Не знам защо ми се подиграваш. Преди не беше толкова циничен.

ИГНАЗИ. Това е ирония, Сандра.

САНДРА. Преди обичаше да разсъждаваш над тези неща. Напоследък...

ИГНАЗИ. Какво?

САНДРА. Нищо.

ИГНАЗИ. Не, кажи. Какво напоследък?

САНДРА. Нищо!

ИГНАЗИ (*много засегнат, на път да се разплаче*). Мислиш, че нарочно го правя, така ли?

САНДРА. Хайде недей, Игнази...

ИГНАЗИ. Че се тъпча с антидепресанти за удоволствие?!

САНДРА. Не почвай да плачеш сега...

ИГНАЗИ. Просто те питах дали ще стоим много, защото аз полагам усилия, за да съм тук, ебати, не схващаш ли?

САНДРА. Недей, че не нося капките...

ИГНАЗИ. Какво да правя, като не ми се излиза? Хората ми лазят по нервите.

САНДРА. Лазят ти хората, с които аз имам нещо общо.

ИГНАЗИ. Не е вярно.

САНДРА. Кажы коя от моите приятелки ти е поне малко симпатична.

ИГНАЗИ. Е... Има и такива, просто...

САНДРА. Нурия се надува, Марта е самовлюбена, Жудит много говори...

ИГНАЗИ (*с хленч*). Ами Жудит е кречетало, Сандра, Жудит може с часове да ми надува главата за неща, които въобще не ме интересуват...

САНДРА. А Берта си е направо малоумна.

ИГНАЗИ. Ти пък не харесваш някои от моите приятели...

САНДРА. Проблемът е, че ти не харесваш *всичките* ми приятели.

ИГНАЗИ. Ами хубаво, ти го каза. В такъв случай обаче не разбирам за какво даваш толкова зор да ме запознаваш с нови хора, като си сигурна, че ще ми дойдат в повече...

САНДРА. Добре, хайде да се прибираме.

ИГНАЗИ. Е, не, като сме дошли, няма да правим сценки.

САНДРА. Какви сценки? Не искам да ти страдат нервите. Дай да си ходим и готово. Отиваме, сядаме и четири часа не се отлепяме от телевизора.

ИГНАЗИ. Стига! Знаеш, че не ми е до това...

САНДРА. А до кое ти е? Не идваш вече на събрания, не пишеш, не... правим... секс...

Мълчание.

ИГНАЗИ. Не правим секс, защото не искаш. (*Мълчание.*) Не правим секс, защото *ти* не искаш, Сандра...

САНДРА. Не че не искам, Игнази... Как не разбираш... Когато си толкова наблизо, когато си върху мен... Ами странно ми е, не мога... Не знам накъде да гледам.

ИГНАЗИ. Как така не знаеш накъде да гледаш?

САНДРА. Цял месец мина, Игнази. Отлично разбирам тъгата ти, аз също съм тъжна, всички сме много тъжни, но ако не положим малко старание и не се опитаме и двамата да преодолеем това...

ИГНАЗИ. Сандра, казах ти, че ще дойда и дойдох, нали? Просто си позволих да направя един малък коментар, какво толкова? Знаеш какво ми е и...

Влиза Лидия с три винени чаши, но се сепва и спира, когато чува спора. Не знае дали да остане, или да се върне обратно.

ИГНАЗИ. ...и изобщо не ми помагаш, като ме караш да се чувствам като някакъв смотан асоциален ненормалник...

САНДРА. Моля-моля! Само не почвай да ми изопачаваш думите, защото...

Забелязват Лидия. Мълчание.

Лидия. Леле, Сандра, не мога да повярвам...

САНДРА. Да...

Лидия. Като ти видях съобщението във Фейсбук, направо... се шашнах. Много се радвам да се запознаем, Игнази. Каква хубава двойка.

САНДРА. Така ли?

Лидия. Отивате си! Много. Аз имам око за тези работи. *(Поглежда Игнази с превръзката на окото.)* Искam да кажа, че имам поглед... Веднага виждам... *(Рязко сменя темата; към Сандра.)* Откога не сме се срещали двете?

САНДРА. Ох, не се сещам вече...

Лидия. Знаеш ли, че последният път май беше когато дойдох да те гледам в оная пиеса... на премиерата...

САНДРА. Коя беше?

Лидия. В един много мъничък театър някъде към гарата... Дето ти почти през цялото представление беше по гащи...

САНДРА. „Наречи ме блудница“.

Лидия *(смее се)*. Е, хайде сега, недей така... Вярно беше малко разпасана, ама чак пък блудница...

САНДРА. Не, пиесата се казваше „Наречи ме блудница“.

Лидия. Да, да, да... Беше някак си... Ами... С доста мълчания... Много хубаво беше. Такова... Някак си... Абе...

САНДРА. Нищо не ѝ се разбираше на тая пиеса.

Лидия. Не.

САНДРА. От толкова концептуалност...

ЛИДИЯ. Е, да, вярно странничка си беше, да. „Наречи ме блудница“... Таман като за тебе. Заради концептуалността! Отиваше ти. (*Към Игнази.*) Едно време по цял ден философствахме двете със Сандра, нали, Сандра? Животът, мечтите... А?

САНДРА. Да...

ЛИДИЯ. На всякакви теми... знам ли... какво ли не. Като се отплеснехме в разни фантазии за живота... (*Към Игнази.*) Нали знаеш как е?

ИГНАЗИ. Разни фантазии, да.

ЛИДИЯ. Какви ли не шури неща сме си приказвали понякога... Още си спомням едно твое изречение от тогава... „Никой не може да ти гарантира, че слънцето ще изгрее и утре...“

ИГНАЗИ. Скептицизмът на Хюм.

ЛИДИЯ (*без да разбира*). *Нахюм*, абсолютно. Абе дивотии, но те карат да се замислиш, а? Ех, че ми липсваха тези разговори, когато изчезна.

САНДРА. Е, чак да съм изчезнала...

ЛИДИЯ. Не, не, няма проблем, Сандра, наистина. Така е, като почне човек работа – нови приятелства, нови навици, в крайна сметка всички се променяме... нали?

САНДРА. Да...

ЛИДИЯ. Животът се променя. Виж квартала. Е, вие по тъмно дойдохте и надали сте забелязали, но кварталът е страхотно променен.

САНДРА. Сериозно?

ЛИДИЯ. Ами да! Пълно е с мургави.

САНДРА. Моля?

ЛИДИЯ. Негри и араби...

ИГНАЗИ (*поглежда Сандра*). Негри и араби, а?

САНДРА. Игнази...

ЛИДИЯ. То се знае, нощно време няма как да ги видиш, понеже се сливат с тъмното, но са плъзнали навсякъде, страшна работа. Нищо лошо не искам да кажа де... Знаеш, че не съм расистка. Даже някои от тях са доста хубави.

САНДРА. Вярно.

ИГНАЗИ. Вярно?

Лидия. Ами да. Гледай докъде сме я докарали, само те са ни притрябвали на всичкото отгоре... Те всичките работят, нали знаете? Искам да кажа, че народът масово е без работа, но не и те. Понеже на тях им е все тая дали ще работят четиринайсет часа...

ИГНАЗИ. На никого не му е все тая дали ще работи четиринайсет часа...

САНДРА. Игнази...

Лидия. О, мене слушай: изобщо не им пука. Просто са различни. Не мислите ли?

САНДРА. Абсолютно.

ИГНАЗИ. Абсолютно?

САНДРА. Добре де, най-малкото физически са различни.

ИГНАЗИ. Физически?

САНДРА. И миришат по-силно от нас.

ИГНАЗИ. Миришат?!

Лидия. На изгоряло... Леле, кухнята! Сега се връщам (*Излиза.*).

ИГНАЗИ. Миришат!

САНДРА. Опитвам се да съм любезна, Игнази. Няма да седна сега да я превъзпитavam. Тя е по... семпло момиче.

ИГНАЗИ. Аз на това не му викам семпlost, а ксенофобия.

САНДРА. Както предпочиташ. Като е моя приятелка, трябва да има някакъв смъртен грях, как не...

ИГНАЗИ. Сандра...

САНДРА. Виж, няма да ти позволя да ми провалиш вечерята. Освен това за миризмата е права. Ти не знаеш, понеже не си спал с тъмнокож.

ИГНАЗИ. Защо, ти спала ли си?

Лидия се връща от кухнята, но двамата не я виждат.

САНДРА. Моля?

ИГНАЗИ (*развълнуван, почти разплакан*). Кога си спала с негър, Сандра?

САНДРА. Не сменяй темата, Игнази.

Забелязват, че Лидия ги гледа.

Лидия. Ох, какво да ви кажа, аз за мургавичките съм на мнение, че... имат друга култура. И да не мислите, че правят някакво усилие да се интегрират? Нула. Но в крайна сметка всеки се събира със своите, то си е естествено. Сигурно и на теб ти се е сторило, че други са ти „свои“, и така...

САНДРА. На мен?

Лидия. Когато смени компанията и изчезна.

САНДРА. Не съм изчезвала, Сандра.

Лидия. Ясно ми е бе, миличка, не се притеснявай. И при мен така стана, като постъпих в агенцията. По цял ден на работа, по цял ден с колегите... и някои приятелки взеха да не разбират защо от сутрин до вечер все за агенцията говоря...

САНДРА. Агенция за...

Лидия. Рекламна. Преди една година започнах там.

САНДРА. Супер, Лидия, яко... В счетоводството или...

Лидия. На рецепцията.

САНДРА. И това е супер...

Лидия. Обаче не се чувствах мотивирана.

САНДРА. И напусна?

Лидия. Съкратиха ме.

САНДРА. Съжалявам... Сега положението е много кофти...

ИГНАЗИ (*все още разстроен*). Положението е трагично.

Лидия. О, много съм си добре даже. Вярно, малко ми е мъчно за работата в агенцията, понеже там много научавах. Ходехме да вечеряме по японски ресторанти, понякога ме канеха на премиери, на откривания, такива неща... От друга страна, сега ходя на разни курсове.

САНДРА. Курсове...

Лидия. Първо се записах на един уъркшоп по фотография. Екстра си изкарах. (*Показва стената.*)... Пейзажите са мои...

САНДРА. Чудни са...

Лидия. Оттам виждат ли се добре, Игнази?

ИГНАЗИ. Много добре.

Лидия. После изкарах един курс по ориенталски танци.

САНДРА. Ооо...

Лидия. Сега ходя на кулинарен.

САНДРА. Много разностранно...

ИГНАЗИ. И последователно...

САНДРА. А Давид, той с какво се занимава?

Лидия. Давид...

Влиза Давид.

ДАВИД. Здравстиии...

Лидия. Ето го и него. Давид: Сандра и Игнази.

ДАВИД (*здрависва се с Игнази*). Добре дошли.

ИГНАЗИ. Игнази. Драго ми е.

ДАВИД (*няколко секунди гледа мълчаливо Игнази, без да му пуска ръката*). Знаем ли се отнякъде?

ИГНАЗИ. Надали.

ДАВИД. Сигурен ли си?

ИГНАЗИ. По-скоро да...

ДАВИД. Сериозно?

ИГНАЗИ (*заболява го стиснатата ръка*). Не ръка, а менгеме!

ДАВИД (*пуска му ръката*). Извинявай... (*Засмиват се.*) Е? Какво ново-вехто?

Лидия. Ние тъкмо...

Сцена IV

Влиза Политикът, в ръцете с поднос, на който има сготвено пиле. Застава между двете двойки и им предлага подноса.

ПОЛИТИКЪТ. Режимът на строги икономии, естествено, стига да е правилно разбран...

(Двойките не го виждат и седат на масата, готвят се за следващата сцена.

Политикът забелязва, че не го слушат и се обръща към зрителите.) Режимът на

строги икономии означава преди всичко да не се опитваме системно да се простираме

не според чергата си. Да не живеем постоянно от заеми, свръх реалните си възможности, в условията на политика на излишество. (*Оставя подноса на масата и заговаря на персонажите, които вече са седнали всички.*) Затова именно ни се наложи да вземем тези непопулярни мерки срещу дефицита. Вдигнаха се цените в образователния сектор, скочиха и тези на обществените услуги, въведоха се нови данъци, влезе в сила...

Млъква, когато заговаря Сандра.

САНДРА. Адски беше вкусно, Лидия. Какво каза, че е? Скопен петел?

ЛИДИЯ. Угоена ярка. Различно е... С пълнеж от рататуй, заливка от сос с манатарки и украса от шиитаке на люспи.

САНДРА. Леле, Лидия.

ДАВИД. Артистка! Аз преди не можех да ги трая тези глезотии, но човек като посвикне... Езикът трябва да се обучава.

ЛИДИЯ. Небцето да се възпитава.

ДАВИД. Точно така. Кухнята е изкуство. Вижте само тази чиния. Прилича на картина.

ИГНАЗИ. Може да я закачите до снимките.

ЛИДИЯ. Къде?

ИГНАЗИ. Шегувам се...

ДАВИД. Не, не: къде?

Мълчание.

ИГНАЗИ. Ами... (*Гледа снимките.*) Между Рим и Париж.

ДАВИД (*превива се от смях*). Голям си образ... Наистина ли не сме се виждали друг път?

ИГНАЗИ. Не сме. Но с мен често се припознават. Сигурно изглеждам банално.

ДАВИД. Не, аз лица много помня. Тебе някъде съм те виждал.

ИГНАЗИ. Е, щом казваш.

ДАВИД. Ще се сетя.

ЛИДИЯ. Как върви при теб, Сандра? Кога летим за Холивуд?

ДАВИД. Агитката на „Еспаньол“?

ИГНАЗИ. Моля?

ДАВИД. Срещали сме се в агитката на „Еспаньол“!

ИГНАЗИ. Не.

ЛИДИЯ. Някой нов проект?

САНДРА. Игнази има сценарий за късометражка. Отдавна искахме нещо да направим заедно...

ЛИДИЯ. Режисьор значи?

ИГНАЗИ. Вълнува ме най-вече социалното кино.

САНДРА. Той даже спечели награда и така нататък.

ЛИДИЯ. Ехаа. На кой фестивал?

САНДРА. На биеналето за аматьорска документалистика в нашия квартал.

ЛИДИЯ. Браво!

ИГНАЗИ. Е, не е чак...

ЛИДИЯ. Сигурно трудно се набират средства, а? Понеже за такива неща кой плаща?

ИГНАЗИ. Сега, въпросът за финансирането не...

САНДРА. Баща му. Баща му плаща сметките.

ЛИДИЯ. Аха...

ИГНАЗИ. Е, не е точно така, защото...

САНДРА. Да не би да не е вярно?

ИГНАЗИ. Влагаме поравно. Той парите, аз – таланта...

Давид изведнъж прави каратистко движение, втренчен в Игнази, и надава боен вик.

ДАВИД. Якаааааа!! (Мълчание.) Карате клуб „Бадалона“!

ИГНАЗИ. А?

ДАВИД. Познаваме се от карате клуб „Бадалона“! Групата на сенсей Мартинес.
(Продължава с каратистките движения.) МАР-ТИИИ-НЕС!!

ИГНАЗИ. Не, аз не съм по бойните изкуства, ама никак...

ЛИДИЯ. Значи ще правите късометражен филм заедно...

САНДРА. Да, от много време вече го обмисляме, полухудожествен-полудокументален...
Проблемът е, че заради тази история с окото...

ЛИДИЯ. Какво ти има на окото?

ДАВИД. Да, какво ти има?

ЛИДИЯ. Ако не е тайна де...

ДАВИД. Как пък ще е тайна.

ИГНАЗИ. Един полицаи от тези за борба с безредиците ми извади окото с гумен куршум.

Мълчание.

Мълчание.

ЛИДИЯ. Кой иска още от ярката? Хайде, не се стеснявайте, само две парченца останаха, няма да ги хвърляме. Игнази?

ИГНАЗИ. Не, благодаря, преядох.

Мълчание.

ДАВИД. Значи си участвал в безредици.

ИГНАЗИ. Моля?

ДАВИД. Или си нарушил закона, или си оказал съпротива на представители на властта.

ЛИДИЯ. А вие двамата как се запознахте?

ИГНАЗИ. Упражнявах правото си на мирен протест.

ДАВИД. Да бе.

ЛИДИЯ. На снимки, нещо филмово, а? Да не си се явила на някой негов кастинг, Сандра?

ИГНАЗИ. Ако ще да бях подпалил някоя кофа за боклук, пет ако ще да бях подпалил, няма значение. Нищо не оправдава подобна агресия.

ЛИДИЯ. Абе пет кофи са си доста кофи...

ИГНАЗИ. Какво?...

САНДРА. Е, не са малко, вярно. (*Игнази я поглежда.*) Човек не може да прави съвсем каквото си иска...

ИГНАЗИ. Значи смяташ за нормално да си изгубя окото, защото съм излязъл на улицата да си изразя мнението?!

САНДРА. Естествено, че не го смятам за нормално.

ЛИДИЯ. И според нас не е добре. Неведнъж сме си говорили за това – не е хубаво да се вадят очи и точка. Нали, мило?

ДАВИД. Да, говорили сме си.

ЛИДИЯ. Обаче в суматохата какво ли не се случва... Имам предвид, че на тях, горките, работата им е да разпръсват протестиращите и те се мъчат, доколкото могат, но понякога стават злополуки...

ИГНАЗИ. Злополуки.

ДАВИД. Странични щети.

ЛИДИЯ. Аз по никакъв начин не ги оправдавам, нали, но все пак и те са хора, и...

ИГНАЗИ. Хора с психични отклонения.

ЛИДИЯ. Е, да, малко са психо, да.

ДАВИД. Лидия...

ИГНАЗИ. Жалки задръстени невежи...

ДАВИД. Ти на кого викаш задръстен бе?

ЛИДИЯ (*успокоява духовете*). Не, не задръстен, не... Който иска още ярчица да си каже, хайде!

ИГНАЗИ. Никой, Лидия. Никой не иска още ярчица.

Мълчание.

ЛИДИЯ. Аз пък ще си взема допълнително. (*Мълчание.*) Знаете ли какъв е проблемът? (*Мълчание.*) Шиитакето, момчета и момичета. Малко ѝ е шиитакето.

Мълчание.

Мълчание.

ИГНАЗИ. Аз само се питам дали онзи спи спокойно. (*Мълчание.*) Понеже допускам, че това им харесва, сигурно им доставя удоволствие да удрят – иначе защо ще го правят? То не е като да се хванеш в пицерия и да знаеш, че ще разнасяш *маргерити*. Те разнасят палки и електрошокове. Това им е работата.

ДАВИД. Точно така. Защото са професионалисти.

ИГНАЗИ. Професионални биячи.

ДАВИД. Бойци.

ИГНАЗИ. Убийци. (*Мълчание.*) И все пак... колкото и да им идва от вътре и да е част от тяхното призвание, ако изобщо нещо подобно може да ти е призвание... нямат ли поне малко угризения?

ДАВИД. Съмнявам се.

ИГНАЗИ. Не знам, не знам. Де да можех да надникна през шпионката и да ги видя. (*Към Лидия.*) Какво ли казва на жена си, докато вечерят?

ЛИДИЯ. Не, аз не...

ИГНАЗИ. „Днес извадих окото на един от протестиращите, мила. Ще ми подадеш ли солта?“

ЛИДИЯ. Не, не е така. Тоест не мисля, че точно така ще звучи.

ИГНАЗИ. Не мислиш ли? Значи не говорят по работа?

ДАВИД. Овлабяването на протести всъщност е съвсем малък процент от нашите задължения.

Мълчание.

ИГНАЗИ. „Нашите“?

Мълчание.

САНДРА. Ти какво работиш, Давид?...

Мълчание.

ДАВИД. Специалист съм по управление на масите.

САНДРА. Управление на масите?

ДАВИД. Работя в областта на обществения ред.

САНДРА. Какво...?

ИГНАЗИ. Полицай, Сандра.

Мълчание. Игнази гледа настойчиво Давид.

ДАВИД. Дирекция „Специализирани полицейски сили“. (*Мълчание.*) Е, сега поне знам откъде си ми толкова познат.

Мълчание. Игнази продължава да се взира втренчен в Давид.

ЛИДИЯ. Какво ще кажете за нещо сладичко? Не задруго, ами гледам, че няма да ядете повече от основното? Да донеса ли десертите? Направила съм морковен пай в баня от

крем „куатро формаджи“ и украса от шоколадово драже. (*Мълчание.*) Това си е моя идея. (*Мълчание.*) Сама си измислих рецептата. (*Мълчание.*) Мое творение от А до Я.

Мълчание. Игнази е напълно блокирал.

Светлината постепенно намалява до полумрак.

Сцена V

Влиза Политикът.

ПОЛИТИКЪТ (*към Сандра и Игнази*). Ситуацията е критична, така е. (*Към Давид и Лидия.*) Заварихме страната с огромен бюджетен дефицит и при това положение единственото, което ни остава, е да реагираме незабавно и да предприемем необходимите действия... (*Сандра се изправя.*) ...по възможно най-внимателния начин.

САНДРА. Хайде да си ходим, Игнази.

ЛИДИЯ. Сандра, недей, не го приемай лично...

Политикът едва се промушва между двете жени и излиза.

САНДРА. Да не го приемам лично значи? Ти как предлагаш да го приема?!

ЛИДИЯ. Шшшт, спокойно, хайде да не се разстройваме... Пък и това не ни е работа... Мъжки истории.

САНДРА. Мъжки истории?!

ЛИДИЯ. Ами те това правят, от малки. От хормоните е. Дърлят се. Единият ще напсува другия, другият ще му извади окото...

САНДРА. Какво говориш, Лидия?

ЛИДИЯ. Че по никакъв начин няма да позволя да въвлечат и нас с тебе. Няма проблем да ги изслушаме и да ги посъветваме, но дразгата си е тяхна и те трябва да се разберат.

САНДРА. Давид ли е извадил окото на моя приятел?

ЛИДИЯ. Не се знае. Може би неволно...

САНДРА. ...???

ЛИДИЯ. Не, сериозно, Сандра, виж как си се настроила, така не може да се разговаря.

САНДРА. Настроила съм се!

ЛИДИЯ. Ами да, Сандра, да, тук всички носим някаква отговорност. Хората пощуряват по протестите и после, от играчка – плачка... Искам да кажа, че ето, и аз съм

безработна, а през ум не ми минава да ходя да паля кофи за боклук. Да си ме видяла да паля кофи за боклук? Нещо изобщо да си ме видяла да паля?

САНДРА (*взема си чантата*). Каква съм идиотка. Не знам как не се усетих от самото начало, с всички тези расистки простотии за „мургавите“... А аз седя и се надявам да намерим нещо общо, за което да се хванем...

Лидия. Не те разбирам...

САНДРА. Много ясно, че не ме разбираш. Не ти стига пипето, Лидия. Защото не си мръднала от тоя квартал, защото умственото ти развитие е спряло между четирите улици на жалката ти махала.

Лидия. Не съм мръднала, така ли? А тези фотографии виждаш ли? Париж, Рим, Ню Йорк и Лас Вегас, един круиз по...

САНДРА. Да си преместиш задника от точка А в точка Б не те прави по-умен. Нито шиитакето на люспи. Ако си тъп като гъон, то е до живот.

Лидия я зашлевява.

САНДРА. Какво правиш? В тази къща само с бой ли си решавате проблемите?

Лидия. Ти ме обиди.

САНДРА. Хайде, Игнази. (*Игнази още седи като истукан.*) Тръгвай!!

Игнази се изправя и отива до Сандра, която е вече на вратата.

САНДРА (*много тихо, към Игнази*). Каските...

ИГНАЗИ (*с едва доловим гласец*). А...?

САНДРА. Каските...

Игнази прекосява бавно трапезарията, взема каските от етажерката, на която ги е оставил, и се връща при Сандра. Тя излиза. Игнази понечва да я последва, но спира за секунда и мълчаливо се взира в Давид. Излиза.

Сцена VI

Давид и Лидия. Мълчат.

ДАВИД. И аз така бих постъпил на твое място.

Лидия. Мълчи, Давид. (*Мълчание.*) Не можа ли да устискаш малко? Трябваше ли ни в клин, ни в ръкав всичко да си кажеш?

ДАВИД. Нареккоха ме задръстен!

ЛИДИЯ. Ами да му беше извадил и другото око, като си почнал? (*Мълчание.*) Една вечеря да направим, и...

Мълчание.

Мълчание.

Мълчание.

ДАВИД. А сега – какво?

ЛИДИЯ. Какво „сега какво“?

ДАВИД. Какво следва?

ЛИДИЯ. Какво да следва?!

ДАВИД. Минава единайсет!

ЛИДИЯ. Е, и?

ДАВИД. Аз по това време обикновено вече спя.

ЛИДИЯ. Ами върви да спиш.

ДАВИД. Съвсем без любов? (*Мълчание.*) Хубаво! (*Излиза. Мълчание. Пак влиза.*) Без любов. (*Мълчание.*) Ами хубаво. (*Излиза. Мълчание. Пак влиза.*) Идваш ли, или какво? (*Мълчание.*) Лека нощ. (*Излиза.*)

Лидия започва да раздига масата.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Сцена I

Влиза Политикът.

ПОЛИТИКЪТ (*към Лидия*). Не сме щастливи, че се налага да извадим големите ножици, но се видяхме принудени на това. Видяхме се принудени, повтарям, защото положението е критично, затова именно вадим ножиците. (*Лидия излиза. Политикът, към публиката.*) Критиката на орязването на бюджета задължително ни вкарва в това положение. А това, което ни кара да критикуваме ножиците, са нашите задължения... (*Влиза Давид. Вади куп оръжия от едно шкафче и ги нарежда на масата. Политикът, към Давид.*) Затова вадим задълженията, за да регулираме ножиците. Задълженията ни принудиха да орежем положенията... (*Давид, явно без да го вижда и да му обръща внимание, разглежда оръжията на масата. Политикът, захласнат в собствения си монолог, към публиката.*) Положенията ни принуждават да орежем задълженията с големите ножици...

Гръмък пистолетен изстрел прекъсва словоизлиянието на Политика, който уплашено се озърта на всички страни. Излиза.

Сцена II

Влиза сащисаната Лидия по нощница.

ЛИДИЯ. Пак ли?!

ДАВИД. Извинявай!

ЛИДИЯ. Някой ден ще ме убиеш, Давид!

ДАВИД. Не знам как гръмна валтерът. *Пе 99* обикновено не...

ЛИДИЯ. Цялото ни жилище е в дупки...

ДАВИД. В събота ще идем да купим гипс, не се притеснявай.

ЛИДИЯ. Какво правиш с този арсенал в три през нощта, Давид?

ДАВИД. Проверка на изправността.

ЛИДИЯ. Нали вчера следобед им проверява изправността...

ДАВИД. Оръжията винаги трябва да са готови.

ЛИДИЯ. Готови за какво?

ДАВИД. Кражба с взлом, природно бедствие, социална катастрофа...

ЛИДИЯ. Каква социална катастрофа у нас?!

ДАВИД (*смее се*). Ех, че си скица, Лидия. Не си ли даваш сметка, че всичко може да се случи по всяко време?

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. Не виждаш ли докъде са се докарали хората? Разочаровани, сърдити – мине, не мине и тръгнат да палят кофите за боклук?!

ЛИДИЯ. Не разбирам какво толкова се тръшкаме за кофите, Давид. Кутии някакви... големи... и пълни с боклук!...

ДАВИД. Трябва някой път да дойдеш с мен на работа. Ще видиш за какво ти говоря. Ще видиш чудовището.

ЛИДИЯ. Какво чудовище?!

ДАВИД. Тълпата. Хората, гневната навалица пред тебе. Като едно тяло са, като многоглава ламя с хиляди очи, крака, стъпала...

ЛИДИЯ. Сериозно, Давид, през последната седмица не ти се събират и три часа сън на нощ и...

ДАВИД. Зарежи това бе! Аз ти говоря за важни неща, а ти ми говориш за спане. Какво си мислиш, че ако спя по-дълго, хаосът и объркването на света сами ще минат?

ЛИДИЯ. За света не знам, мило, но за теб – със сигурност...

ДАВИД (*хваща се за главата*). Ааааххх...

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Бодешите...

ЛИДИЯ. Какви бодеш?

ДАВИД. Страшно ме цепи главата...

ЛИДИЯ. Прекалено много мислиш, душице. Опасно е да се мисли много... (*Мълчание.*) Искаш ли да ти направя свирка?

ДАВИД. Не, добре съм си така, благодаря.

ЛИДИЯ. Ааамии... (*Мълчание.*) Ако искаш, мога и с гълтане.

ДАВИД. Не... (*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. А на задна? Ако искаш, ще ти дам да ме...

ДАВИД (*стреснато се изправя, с автомат в ръцете*). Шшшт...

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Чу ли?

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Смеят се...

ЛИДИЯ. Кой се смее?

ДАВИД. Шшшт... (*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. Нищо не чувам.

ДАВИД. Дишането...

ЛИДИЯ. Дишане?! Какво ти става, Давид?

ДАВИД. Не разбираш ли, че може да дойде всеки момент?

ЛИДИЯ. Кой може да дойде всеки момент?

ДАВИД. При това въоръжен, Лидия.

ЛИДИЯ. Кой е въоръжен??

ДАВИД. Едноокият!

ЛИДИЯ. Ама защо ще идва едноокият, Давид!! От къде на къде?! Да те убие ли?!

ДАВИД. Не бе, да пийнем по бира... Чуваш ли се, ебаси...

ЛИДИЯ. Давид.

ДАВИД. Ти видя ли как ме гледаше? С едно око, ама страх да те хване!

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. И сигурно няма да дойде сам, защото тези бунтарчета нямат топки. Сигурно ще се наговори с някой анархист и ще направят малък наказателен отряд. Като нищо ще помъкнат и някое от онези хипита, дето окупират празните къщи... или някой обиден на живота бездомник!

ЛИДИЯ. Давид!...

ДАВИД. Ти защо, мислиш, работим със скрити лица и без баджове?

ЛИДИЯ. Давид, най-много да подадат жалба срещу теб и ще е неговата дума срещу твоята! Сериозно ти казвам, мило, не можем да допуснем тази история да ни влияе до такава степен. Не е честно. Че ние, в крайна сметка, какво толкова сме направили? Случила се е една... трудова злополука, това е.

ДАВИД. Надали на оня пират така му се струва.

ЛИДИЯ. Да. (*Мълчание.*) Вече не знам дали и на мен така ми се струва.

ДАВИД (*гледа я с недоумение*). Моля?

Мълчание.

ЛИДИЯ. Опитвам се, Давид, заклевам ти се. Старая се с всички сили.

ДАВИД. Какво се стараеш?

ЛИДИЯ. Не е лесно хем да си наясно, хем да се съмняваш...

ДАВИД. За какво говориш?

ЛИДИЯ. Всичко, което се случи... Не че аз не... Та аз винаги страхотно съм се радвала, че си обичаш работата... Като те гледах как се готвиш за изпитите, такъв надъхан, бях ужасно доволна и горда с теб. А като дойде първия път с униформата... ами не знам, истината е, че си много хубав с униформа.

ДАВИД. Да.

ЛИДИЯ. Да не говорим, когато ми обясни, че са те направили специалист по управление на масите, щях да се пръсна от гордост просто, пък и думите, които взе да употребяваш... „Наложи се да неутрализираме това, да редуцираме онова, да реализираме интервенция...“ Все едно си карал висше. Нима можеше да е лошо това?... Вярно, никога не съм те разпитвала много-много по работни въпроси, но не държах да влизаме в подробности, знам ли, добре си бяхме, ходехме си по екскурзии, в леглото винаги си ни е било супер... Мислех си: какво пък, по-добре това, отколкото охрана на дискотека – на тебе вече ти беше дошло до гуша от нощни изпълнения, не те влечеше онази среда, ти си от друго тесто човек... Пък и не е случайно, че толкова си падаш по филмите на оня, гологлавия, Вин Дизел; надали е само защото и ти имаш малко коса... Абе такава работа ти трябваше на тебе, екшън да става, това е... Ясно ми е, че работата ти е най-скъпото и че да не е тя, ще се чувстваш кръгла нула. Но като видях онзи нещастник с изваденото око и... не знам, не знам... Не мога да се правя, че не ме засяга. То е твое дело, Давид...

Мълчание.

Мълчание.

ДАВИД. Аха. (*Мълчание.*) Ами добре, хайде. Щом искаш, хайде.

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Да го... на задна. (*Лидия излиза.*) Какво пък сега?

Сцена III

Влиза Политикът и застава с лице към публиката.

ПОЛИТИКЪТ. Цената на икономииите... цената на икономииите. Ценността... на икономииите. Цен... *(Сяда съкрушен, сякаш си е забравил репликата... После, към самия себе си с Хамлетов патос.)* Цената на икономииите? *(Дълбок размисъл.)* Ценността на икономииите... *(Разстроен, покрусен, с треперлив гласец.)* Цената като ценност...

Влиза Лидия с куфар в ръката. Давид върви след нея. Политикът излиза.

ДАВИД. Лидия!

Лидия се отправя към етажерката, за да си вземе чантата.

ДАВИД. Нищо не разбирам, Лидия.

ЛИДИЯ. Вече говорихме за това...

ДАВИД. Да, говорихме, но няма грам логика, мамка му, не виждаш ли, че няма логика?!

Мълчание.

ЛИДИЯ. Давид... Аз вече от доста време... Нали знаеш, опитвам се да намеря моя път...

ДАВИД. Какъв път бе? За какво бе? Заради курса по готварство и скапаното грахово пюре ли?

ЛИДИЯ. Да, Давид, да, заради скапаното грахово пюре и скапаните хапки с гъши пастет, и...

ДАВИД. Ама аз адски си падам по тези лигавщини!

ЛИДИЯ. Бъди искрен, Давид. Нас двамата ни зареждат различни неща...

ДАВИД. Зареждат?... Не можеш да ме изоставиш заради шибаното готварство, Лидия!!

ЛИДИЯ. Виждаш ли? Затворил си се, залостил си се в твоя начин да виждаш нещата. И аз бях затворена, обаче се *(Прави жест с две ръце, все едно отваря крилата на прозорец.)* отварям, отварям, отварям! Разбираш ли?!

ДАВИД. Не!

ЛИДИЯ. Давид... *(Мълчание.)*

ДАВИД *(прави същия жест, сякаш отваря крилата на прозорец).* НЕ!!! *(Мълчание.)*
НЕЕЕ!!!

ЛИДИЯ. Довиждане, Давид. *(Излиза.)*

ДАВИД. Лидия!

Мълчание. Давид сяда на масата, сломен е. Влиза Политикът и се обръща към публиката. Изглежда доволен, оживен. Носи микрофон в едната ръка и луупър (loop station) в другата – поставя го на пода. С жестове показва, че е намерил нещо интересно. Довдига микрофона до устата си³.

ПОЛИТИКЪТ. Затягаме коланите.

Натиска педала с крак и записва лууп с думите „затягаме коланите“, който започва да се повтаря. Политикът си играе с луупъра, добавя думи, звукови и ритмични ефекти, налага лууповете един върху друг: „ценност“, „икономии“, „де-фи-цит“... Междувременно Давид взема един лаптоп, отваря го и сяда с него на масата. Звукът на лууповете, създадени от Политика, затихва.

ДАВИД (*пише*). Съжалявам за всичко, което се случи... и за неприятностите, които ти причиних. Много ще се радвам да се видим... и ако може да разговаряме... за всичко... спокойно. До скоро... Давид. (*Мълчание.*) „Прати“.

Звукът на лууповете отново се засилва и Политикът добавя още думи и фрази... Накрая лууповете, наложени един върху друг, се превръщат в непоносима шумотевица...

Сцена IV

Влиза Игнази и сяда пред Давид, очи в очи.

Какофонията секва и Политикът излиза. Мълчание.

ДАВИД. Е? Какво ново-вехто?

ИГНАЗИ. Нищо.

ДАВИД. Нещо за пиене или...

ИГНАЗИ. Не, мерси. (*Мълчание.*)

ДАВИД. Всичко наред ли е?

ИГНАЗИ. Да. (*Мълчание.*)

³ В барселонското представление, режисирано от Марк Креует, това беше един от най-ярките моменти: Политикът прави няколкоминутен пърформънс, като разчита само на луупстейшъна, бийтбокс уменията си (създаването на ритми и мелодии с устата) и набор от куха политическа лексика (тук може да се добавят и още изхабени от политическото говорене думи). Това е окончателният разпад на смисъла на нещата, които казва, и превръщането им просто в звуци – освен че е много интересно като изпълнение, е силно и като внушение. Ето един пример за подобен пърформънс, макар и не на политическа тема: <http://youtu.be/2ji6sJLFc8A>. (Друг впечатляващ детайл относно Политика в барселонската постановка: неговите реплики винаги се съпътстваха с тих „бял шум“ – като при включен телевизор.) – Б. пр.

ДАВИД. Работата как върви?

ИГНАЗИ (*гледа го настойчиво*). Прекрасно.

ДАВИД. Какво си правиш напоследък? Документални филми, едно-друго?...

ИГНАЗИ. За работа ли ме извика да говорим?

ДАВИД. Не, не. (*Мълчание.*) Благодаря ти, че дойде. (*Мълчание.*) Не си въоръжен, нали?

ИГНАЗИ. Въоръжен?!

ДАВИД. Майтап бе... (*Мълчание.*) И к'во, пълен шаш, а? Като ми видя мейла? Сигурно си си помислил: тоя пък сега защо иска да се срещаме?

ИГНАЗИ. Малко се изненадах, да.

ДАВИД. Има си хас. И аз щях да се шашна. Изведнъж да получа писмо от същия пич, който ми е извадил... Абе надали ти е много приятно да ме видиш.

ИГНАЗИ. Никак.

ДАВИД. Сигурно си се изненадал.

ИГНАЗИ. Доста.

ДАВИД. И аз се изненадах, че се дойде.

ИГНАЗИ. Давид...

ДАВИД. Лидия ме напусна. (*Мълчание.*) Аз съм... аз... (*Мълчание.*) Имам нужда от помощта ти. (*Мълчание.*)

ИГНАЗИ. Жена ти те е напуснала и ти държиш да споделиш това с мен.

ДАВИД. Да.

ИГНАЗИ. И какво очакваш? Да те гушна?

ДАВИД. Не, не, не ме докосвай. Изслушай ме. Ти ще ме разбереш. Аз си мислех, че ме напуска заради граховия крем...

ИГНАЗИ. Граховия крем.

ДАВИД. Да, с цитрусова пяна.

ИГНАЗИ. ...

ДАВИД. И да ти кажа, не можех да загрея...

ИГНАЗИ. Сериозно?

ДАВИД. После... ами лека-полека взех да осъзнавам... Понеже отначало въобще не ми го побираше главата, адски ми беше трудно да седна и да се освестя, бях просто бесен, нали се сещаш? Но постепенно осъзнах, че нещата не се случват току-така... Конците се преплитат, Игнази. Много са тънички, не ги виждаме, но те се преплитат. Дори ето в този момент се преплитат и омотават...

ИГНАЗИ. Конците.

ДАВИД. Да.

ИГНАЗИ. Аха...

ДАВИД. Просто доста размишлявах, разбираш ли?

ИГНАЗИ. Забелязвам.

Мълчание.

ДАВИД. Когато нещата отшумят, става по-лесно. Можеш ясно да видиш кое заради какво е станало, започваш да различаваш плочките на доминото и как едната събаря другата... Фрррррруммм... Но докато още се случват, няма начин... Защо не проумяваме, докато нещата се случват? Защо не виждаме конците, Игнази?

ИГНАЗИ. Ама какви конци?! Какви плочки...? Виж, Давид... Съжалявам, че жена ти се е изнесла. Всъщност не, изобщо не съжалявам, никак не ме вълнува, както сам трябваше да се сетиш. Все ми е едно.

ДАВИД. Да, да, разбирам.

ИГНАЗИ. Тогава защо ме занимаваш с някакви *конци*??

ДАВИД. Защото си помислих... Лидия е най-важното, което... Аз разбирам, че тя предпочита да... но и аз мога да се отворя, разбираш ли?

ИГНАЗИ. Не.

ДАВИД. И аз съм чувствителен.

ИГНАЗИ. Аха.

ДАВИД. Да, Игнази, ти не ме познаваш, но аз съм душа човек...

ИГНАЗИ. Сигурно.

ДАВИД (*удря яростно по масата*). ДУША СЪМ, ЕБАТИ! (*Мълчание.*) Онзи ден гледах един филм.

ИГНАЗИ. Браво.

ДАВИД. „Марли и аз“. Гледал ли си го?

ИГНАЗИ. Не. Давид...

ДАВИД. Плаках, Игнази!

ИГНАЗИ. Чудесно.

ДАВИД. Като дете плаках, не можех да се спра: ред сълзи, ред сополи... Олях се, казвам ти... И защо? Защото кученцето щеше да умре... Едно кученце, което не съществува, Игнази! Е, кой плаче като дете заради едно несъществуващо кученце, ако не един мек и топъл човек?

ИГНАЗИ. Честно, не схващам накъде биеш...

ДАВИД. Мисля, че ми напомни за нея. И на нас ни умря едно куче, преди няколко години. Окупа. Викахме му „Окупа“, понеже отказваше да излезе от къщи дори за да пикае. И така се получи, че... аз откъде да знам, че вътре в колата може да стане толкова горещо? Не съм си и представял. Много ясно, това не ѝ го казах на Лидия. Казах ѝ, че са го сгазили. За целта обаче се наложи да го сгазя първо аз, за по-убедително. Голяма драма беше, всеки път като натисна газта, сълзите ми рукуват, дам на заден – рев... (*Мълчание.*) Лидия ме знае, че съм чувствителен. Просто в момента не може да го види. И аз я разбирам, не ѝ е леко... Затова искам да ѝ покажа. И аз се разкайвам за някои неща. Схвана ли сега за какво ти говоря?

ИГНАЗИ. Никак.

ДАВИД. Ебати. (*Мълчание.*) Съжалявам, загреваш ли?

Мълчание.

ИГНАЗИ. За какво?

ДАВИД. За това, твоето...

ИГНАЗИ. Това, моето.

ДАВИД. Да.

ИГНАЗИ. И какво по-точно е това, моето? (*Давид посочва окото му.*) Искаш да ти простя, че ме остави без око ли?

ДАВИД. Е, прощаваш ли ми, к'во?

ИГНАЗИ. Не.

ДАВИД (*гледа го настойчиво*). Не?

ИГНАЗИ. Не! (*Мълчание.*)

ДАВИД. Защо?

ИГНАЗИ. Защото не мога.

ДАВИД. Не ти ли се извиних правилно?

ИГНАЗИ. То не е...

*Давид се изправя, рязко отмества стола си и пристъпва към сепнатия Игнази.
Пада на колене пред него.*

ДАВИД. Съжалявам. (Мълчание.) Така става ли? (Изправя се.) Готово.

ИГНАЗИ. Не...

ДАВИД. А, започвам да разбирам. Око за око, а? (Взема с внезапен жест една палка от етажерката и я трясва върху масата.) Фрасни ме яко.

ИГНАЗИ. Давид...

ДАВИД. Фрасни ме по мутрата бе!! (Мълчание.)

ИГНАЗИ (гледа палката). Виж, Давид... Много се колебах дали да дойда, или не. Сандра беше против. Каза: „Да върви на майната си – няма какво да разговаряш с този кретен. За какъв дявол ти е?“. Но аз... предполагам, че все пак нещо очаквах от тази среща. Помислих си, че тя по някакъв начин... ще ми донесе облекчение... Само че не става. (Гледа Давид.) Не и така.

ДАВИД. А как, как? Как искаш да ти се извиня? На колене ти паднах!

ИГНАЗИ. Ти искаш извинение заради Лидия, Давид, не заради това, което ми причини. Дори не можеш да си представиш как ми прецака живота...

ДАВИД. Е, ти пък, ебати, как да не си представям. (Закрива с длан едното си око.) Като си сложа ръката ей така...

Мълчание.

ИГНАЗИ. Когато ни атакувахте, всички хукнахме в една посока и точно тогава почувствах удара. (Мълчание.) Паднах, хванах се за окото и видях, че ръката ми е цялата в кръв. (Мълчание.) Казах на Сандра: ей, Сандра, уцелиха ме. Сандра, уцелиха ме в окото. Сандра, окото ми го няма. (Мълчание.) Операцията продължи четири часа. Когато се събудих, ми казаха, че съм си изгубил роговицата, лещата и ретината. Всичко ми тъмнееше от тази страна. Попитах лекаря дали с времето поне малко ще прогледна, каза, че няма. Никога повече. (Мълчание.)

ДАВИД. Да бе, да, много е кофти. Но виж, все пак е само окото, нали така. (Игнази го гледа с недоумение.) Щеше да е по-лошо да е ръка или крак. Защото без ръка или без крак си вече бая прецакан. Но едно око... Докато другото си е на мястото, не е чак толкова страшно... нали? Искам да кажа, че в крайна сметка не е жизнено необходимо да са две... (Мълчание.) Може би донякъде за хубост така, но иначе... (Игнази се изправя.) Съжалявам бе, честно ти казвам, ебати! Какво повече искаш да ти кажа? (Мълчание.)

ИГНАЗИ. И защо?

ДАВИД. Какво защо?

ИГНАЗИ. Защо съжаляваш?

ДАВИД. Ами защото така. Защото... де да знам, може би защото нямаше нужда чак толкова.

ИГНАЗИ. О, да. Не чак толкова. Може би щеше да е достатъчно да ми счупиш ръката например.

ДАВИД. Абсолютно. Малко се изхвърлих.

ИГНАЗИ (*изправя се*). Всичко хубаво.

ДАВИД. Всичко хубаво? (*Игнази си облича якето.*) Какво, значи – мир, нали?

ИГНАЗИ. Не, Давид, никакъв мир. Няма как да се помирим с тебе. Защото ти ще продължиш да вършиш каквото и досега и да си мислиш, че имаш нормална професия като всяка друга.

ДАВИД. Ами разбира се, че е нормална. И легална. Не е легално да гориш кофи за боклук и да хвърляш павета по полицията. За това поне сме на едно мнение. Или не сме? Нормално ли ти се вижда горенето на кофи за боклук?

ИГНАЗИ. Хората протестират както могат. Някои чупят вещи. Други обиждат. Трети хвърлят павета. Но повечето, Давид, повечето просто излизат на улицата, за да покажат, че не им харесва как се правят нещата. Да заявят, че не са съгласни със спекулацията, с несправедливото разпределение на богатствата, с корупцията, бедността, глада. Че не искат да живеят в свят, управляван според разбиранията на някаква мафия. Посланието от другата страна е недвусмислено. „Ние държим оръжията, ние командваме и нещата остават такива, каквито са. Никой тук няма да поставя под съмнение системата. Ако не ви харесва, вече знаете какви са последствията.“ Това е посланието. *Заплаха*. Ето какво наричаш ти „нормално“. (*Мълчание.*) Мислиш ли, че е нормално да изгубиш едното си око, защото си участвал в протест, Давид?

ДАВИД. Абе то от толкова протест, какво добро... Проблемът е, че хората забравиха да се простират според чергата си. Живееха свръх своите възможности. (*Игнази го гледа настойчиво.*) Не си ли съгласен?

ИГНАЗИ. Пфу.

ДАВИД. Какво „пфу“?

ИГНАЗИ (*тръгва да излиза*). Ще се видим в съда.

ДАВИД (*препраща му пътя*). С Лидия се разбирахме добре, ебати... Не бяхме идеални, но си имахме наш си ред... А сега... Не знам. Тя ми каза, че съм затворен, а тя искала

отваряне. Аз също искам, ама не знам какво да отворям, д'еба... Може би ти ще ми помогнеш...

ИГНАЗИ. За какво?

ДАВИД. За отварянето...

ИГНАЗИ. На какво?

ДАВИД. НЕ ЗНАМ!! (*Мълчание. Игнази понечва да излезе. Давид го спира.*) Помогни ми, Игнази.

Игнази го гледа. За миг се поколебава. Накрая все пак излиза. Давид остава сам на сцената.

Сцена V

Влиза Политикът и поздравява публиката.

ПОЛИТИКЪТ. Здравейте... Добър вечер...

Давид излиза. Политикът сяда на стол в края на сцената, пред масичка с няколко микрофона, събрани в грозд като за пресконференция, и чаша с вода. Започва да подрежда бумагите пред себе си. Влизат Игнази и Сандра и докато говорят, сядат на столове до тези на зрителите, все едно са част от публиката.

ИГНАЗИ. Съсипан е.

САНДРА. Така ли?

ИГНАЗИ. Моли ме на колене да му простя.

САНДРА. Сериозно?

ИГНАЗИ. Честно. И не е само това. Адски е объркан. Явно Лидия го е напуснала.

САНДРА. Заради тая история с тебе ли?

ИГНАЗИ. Сигурно, но надали само заради това. Пичът ги бръщолеви едни. За някакви конци.

САНДРА. Какви конци?

ИГНАЗИ. Не знам.

САНДРА. Никак не ми е жал даже.

ИГНАЗИ. И на мен. Искаше да му помогна.

САНДРА. Да му помогнеш?!

ИГНАЗИ. Да, да съм му помогнал в отварянето...

САНДРА. Какво отваряне?

ИГНАЗИ. Не знам... На главата сигурно.

САНДРА. Искаше да му отвориш главата?

ИГНАЗИ. Да бе, това също. Но вероятно има предвид ума си, възгледите. Готов е на всичко, за да си върне Лидия. Искане да се промени... *(Мълчание.)*

САНДРА. Значи трябва пак да се видите.

ИГНАЗИ. Моля?

САНДРА. Обади му се и се уговорете.

ИГНАЗИ. Да си определя нова среща с Давид, така ли?

САНДРА. Да.

ИГНАЗИ. Нова среща с копелето, което ми извади окото?!

САНДРА. Да!

ИГНАЗИ. Защо?!

САНДРА. Той ни преобърна живота, нали? Имаш право и ти да преобърнеш неговия. Ти го каза: объркан е. Можеш да се възползваш от момента и да му разчупиш стереотипите!

ИГНАЗИ. Как да стане това?

САНДРА. Ще го превъзпитаеш! Ще го научиш на етика, на социална справедливост... Някой трябва да му внуши, че и друг свят е възможен.

ИГНАЗИ. Например аз, така ли?

САНДРА. Знам, че всичко това те разстройва и те кара отново и отново да чувстваш същото безсилие...

ИГНАЗИ. Не беше безсилие, Сандра!

САНДРА. Гняв...

ИГНАЗИ. Гняв, да.

САНДРА. Но гневът може да бъде двигател... От онази безумна вечеря насам ти живна. Започна отново да посещава събранията, ето, сега пък си тук... Откога не беше идвал с мен на акция?

ИГНАЗИ. Да... Но може би това засега е достатъчно, не смяташ ли? Надали ако тръгна да се насилвам, ще...

САНДРА. Игнази, нещата не се случват без причина.

ИГНАЗИ. Така ли?

САНДРА. Така!... Знаеш ли колко бях гузна, че заради мене се наложи да се сблъскаш очи в... с тоя... изрод... Но в крайна сметка може би всичко ще се окаже закономерно и нужно точно в този си вид. За да ни доведе дотук. Още от моя сън!

ИГНАЗИ. Кой сън?

САНДРА. С автобуса! Сега ми се струва съвсем ясно, че е било знак.

ИГНАЗИ (*без да го вярва*). Да, знак, ясно...

САНДРА. Нещата са взаимосвързани... Всяко дърпа другото...

ИГНАЗИ. Да бе, за конците...

САНДРА. Включително между реалността и сънищата... Не е ли смайваща магията на живота?

ИГНАЗИ. Доста, да. Магията на живота...

САНДРА. И снощи сънувах нещо интересно...

ИГНАЗИ. Какво?

САНДРА. Един чернокож... Много силен и едър.

ИГНАЗИ. А-а-а...

САНДРА. Чисто гол.

ИГНАЗИ. О-о... Гол?

САНДРА. Но не беше никаква поличба, просто...

ИГНАЗИ. И какво правехте с голия негър?

САНДРА. Толкова се радвам, като те виждам да реагираш. При това с хъс...

ИГНАЗИ. От къде на къде сънуваш голи негри?

САНДРА. Този сън нямаше специален смисъл, Игнази.

ИГНАЗИ. Ясно, но какво означава според тебе?

САНДРА. Важното е, че всичко това ни вади от ямата, отваря пътища пред нас.
(*Мълчание.*) Трябва да се срещнеш отново с Давид, Игнази. Направи го по-добър човек.

ИГНАЗИ. Не знам, Сандра, не виждам защо точно аз... Как изобщо да се мотивирам, за да го направя?

САНДРА. Ето как: превъзпитай го, за да не причини на друг това, което причини на теб.

Игнази се замисля. Мълчание. Политикът заговаря на публиката от масичката, зад която седи.

ПОЛИТИКЪТ. Добър вечер. Виждам, че сме се събрали всички. Вече можем да започваме. Поканих ви на тази пресконференция, за да ви уведомя, а чрез вас – и всички граждани, за планове на правителството за справяне с...

Игнази и Сандра започват да скандират едновременно...

ИГНАЗИ И САНДРА. КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА!

ПОЛИТИКЪТ. За справяне с...

Игнази и Сандра стават и си свалят ризите, под които се разкриват тениски с надпис ИЗМАМА. Тръгват в пространството между сцената и публиката и в същото време викат своя лозунг към публиката и към Политика.

ИГНАЗИ И САНДРА. КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА!

ПОЛИТИКЪТ. Това, което исках да...

ИГНАЗИ И САНДРА. КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА!

Политикът, без да се усети, също започва да повтаря лозунга.

ПОЛИТИКЪТ. Криза няма, а измама... Криза няма, а измама! (*Колкото повече той се въодушевява, толкова повече Игнази и Сандра, объркани и изненадани, утихват, докато накрая не млъкват съвсем.*) КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! (*Тук Игнази и Сандра излизат, а Политикът остава сам и скандира към публиката...*) КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА, А ИЗМАМА! КРИЗА НЯМА...

Политикът спира внезапно, с бойно вдигната ръка, защото осъзнава какво произнася. Внимателно смъква ръка и сконфузен се изнизва.

Сцена VI

Влиза Давид, по анцуг. „Разтяга“ се, разгръща се.

Влиза Игнази и застава срещу Давид. Двамата стоят така в мълчание. Игнази

бавно тръгва към Давид. Когато стига до него, му плясва шамар. Давид се сепва от удара, но го поема, без нищо да каже.

ИГНАЗИ. Много добре. *(Заишлевява му втори шамар, малко по-силен.)*

ДАВИД. Ааау...

ИГНАЗИ. Заболя ли те?

ДАВИД. Не.

ИГНАЗИ. Изпитваш ли желание да ми разбиеш главата?

ДАВИД. Не, не е това... Хайде още два. *(Игнази му удря две здрави плесници.)* Окей, добре, сега вече бих ти вкарал един и бих ти разбил устата. Само малко де.

ИГНАЗИ. Значи какво трябва да направим? *(Давид го прегръща.)* Точно така. И...?

ДАВИД. И...?

ИГНАЗИ. Какво още?

ДАВИД. Диалог.

ИГНАЗИ. Браво, давай.

ДАВИД. Защо ме биеш?

ИГНАЗИ. Защото си мръсен копой на системата.

ДАВИД. Върша си работата.

ИГНАЗИ. Да, но твоята работа вреди и на моите, и на твоите интереси.

ДАВИД. Печеля добре.

ИГНАЗИ. Заплата, която всеки момент могат да орежат. Както орязаха заплатите на всички останали.

ДАВИД. Ами да, живеехме свръх своите възможности.

Игнази му заишлевява шамар. Давид му го връща.

ИГНАЗИ. Какво...?!

ДАВИД. А ти какво? Нали вече бяхме на диалога?

ИГНАЗИ. Ако още веднъж повториш тая мантра за „свръх възможностите“ или за простирането според чергата, аз съм аут.

ДАВИД. Но...

ИГНАЗИ. Искаш ли Лидия да те смята за задръстен?

ДАВИД. Не, задръстен не!

ИГНАЗИ. За четвърти път ми казваш това изречение.

ДАВИД. Е какво, не е ли вярно? Хората си купуваха апартаменти и коли, и не знам какво още, което не можеха да си позволят?!

ИГНАЗИ. Абсурд е да живееш свръх възможностите си!

ДАВИД. Как така абсурд?

ИГНАЗИ. Или имаш възможности, или нямаш. Хората задлъжняха до гуша, защото някой им предлагаше тази възможност, нали така?

ДАВИД. Да, и...?

ИГНАЗИ. Някой им даваше пари, за да купуват едно или друго – на обикновените хора, на бизнеса, на правителствата. И защо?

ДАВИД. Защо?

ИГНАЗИ. Защото тези пари вървяха с лихви. Лихви, които позволиха спекулацията с държавните дългове!

ДАВИД. Спекулация!

ИГНАЗИ. Именно! Позволиха и нещо по-лошо: да бъдат манипулирани правителствата! Да бъдат направо поробени!

ДАВИД. Поробени...?

ИГНАЗИ. Пазарите притискат държавите да си плащат дълговете. И как го правят? Като принуждават правителствата да свиват все повече и повече социалните права.

ДАВИД. Аха.

ИГНАЗИ. А знаеш ли кой има изгода от подобно осакатяване на обществото? (*Мълчание.*)

ДАВИД. Веднага ли искаш да ти отговоря? Понеже ако искаш веднага, аз...

ИГНАЗИ. Знаеш ли, или не?

ДАВИД. Не.

ИГНАЗИ. Същият този бизнес, който е създал дълга! Сигурно знаеш, че по-голямата част от дълга е частна...

ДАВИД. Е, да, разбира се, че знам.

ИГНАЗИ. Фирмите имат нужда от средства, за да растат, и правят дългове. Но правенето на дългове им пречи на правенето на печалба. Как да наваксат? Като променят правилата! Като орежат правата на работещите, загоря ли?!

ДАВИД. Значи...

ИГНАЗИ. И какво правят политиците? Надупват се любезно пред бизнеса! Знаеш ли защо?

ДАВИД. Защо?!!

ИГНАЗИ. Защото вече нямат никаква власт! И тогава какво?

ДАВИД. Не знам!!!

ИГНАЗИ. Ами такова, че играчите в днешния свят вече не са държавите, Давид!

ДАВИД. Кой тогава?!

ИГНАЗИ. Компаниите! Картата на света всъщност трябва да се разчертае не по държави, а по зоните на влияние на големите компании, разбра ли сега?!

ДАВИД. НЕ! НЕ! НЕ!

*Игнази свива рамене и го плясва, сякаш в смисъл на „Не ми оставяш друг изход.“
Давид не издържа и му се нахвърля с юмруци.*

ИГНАЗИ. Еееей! Еееее! Давид!!!

Затъмнение. Гръмва звукът от много африкански барабани.

Сцена VII

Влиза Политикът и започва да танцува в ритъма на барабаните. Африкански танц. Затъмнението настъпва в същия момент, в който музиката рязко спира.

Сцена VIII

Лидия и Давид, прави, очи в очи, на известно разстояние един от друг. Между тях – куфар.

ДАВИД. Е? Какво ново-вехто?

ЛИДИЯ. Нищо...

ДАВИД. Как си? Нещо ще пийнеш ли, ще хапнеш ли?

ЛИДИЯ. Не. Добре. (Мълчание.)

ДАВИД. То няма кой знае какво в хладилника. Вода. И на майка ми лещата с наденица. Без абракадабра... *(Засмива се, като очаква Лидия да се включи. Тя се усмихва насилено.)* В това изобщо не съм се променил. Но в други неща – много. Наистина.

ЛИДИЯ. Чудесно... *(Мълчание.)*

ДАВИД. Благодаря ти, че дойде.

ЛИДИЯ. И без това трябваше да мина за моите неща.

ДАВИД. Да. Но можеше да пратиш сестра си например. А ти дойде.

ЛИДИЯ. Да... *(Мълчание.)* Ами, аз ще... *(Лидия понечва да си вдигне куфара, но Давид го вдига, преди нея, за да ѝ попречи да си тръгне.)*

ДАВИД. Помолих Игнази за извинение.

ЛИДИЯ. Какво?...

ДАВИД. Поканих го да дойде тук и му казах, че много съжалявам и да ми прости.

ЛИДИЯ. И прости ли ти?

ДАВИД. Не.

ЛИДИЯ. А ти какво очакваше?

ДАВИД. Това беше в началото.

ЛИДИЯ. Моля?

ДАВИД. После си станахме аверчета.

ЛИДИЯ. Какво?!

ДАВИД. Напоследък често се срещаме.

ЛИДИЯ. Срещате се?

ДАВИД. Къорчото е голяма работа, Лидия, може да има едно око, но вижда по-добре от тебе и мене взети заедно. С негова помощ прогледнах за голямата измама!

ЛИДИЯ. Коя голяма измама?

ДАВИД. Лидия, кризата не съществува. Всичко е маневра на компаниите, които владеят света.

ЛИДИЯ. Какви компании?!

ДАВИД. Де да знам, всичките! *Шеврон, Монсанто, Дженерал мотърс*, кинкалерията на баща ти...

ЛИДИЯ. Кинкалерията на баща ми?!

ДАВИД. Да, Лидия, всички сме роби. Роби на *Шеврон* и на баща ти.

ЛИДИЯ. Остави баща ми на мира!

ДАВИД. Лидия, хората имат причини да протестират и да откачат. А ние – какво? Единственото, което правим, е да ги потрошаваме от бой, без изобщо да чуем посланието.

ЛИДИЯ. Посланието...

ДАВИД. Да. И като осмислих всичко това, ми хрумна една идея. И я предложих на инспектор Руано.

ЛИДИЯ. Какво си му предложил...?

ДАВИД. Нов подход към масите!

ЛИДИЯ. Нов подход?

ДАВИД. Казах му: „Инспектор Руано, не съм съгласен с политиката за управление на масите на нашата дирекция“. А той: „Моля?“. Много ясно, увисна му ченето. Викам му: „Имам едно проектопредложение за известни промени в изпълнението на нашата мисия“. Точно тези думи използвах: проектопредложение, известни, мисия. Бая се трепах да го докарам както трябва, разбираш ли?

ЛИДИЯ. Личи си...

ДАВИД. И му викам: „Струва ми се, че вместо да стреляме с гумени куршуми, бихме могли далеч по-успешно да влизаме в диалог с протестиращите“.

ЛИДИЯ. Диалог.

ДАВИД. Всъщност ние сме тези, които са в най-близък контакт с хората, нали? И му викам: „Така и така политиците не го правят, може пък ние да разговаряме“.
(*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. И той какво каза?

ДАВИД. Че щял да го обсъди с началството.

ЛИДИЯ. И...?

ДАВИД (*доволно*). Преназначиха ме в администрацията.

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. Не, ти не разбираш. Това е най-доброто, което можеше да ми се случи. Доказа ми, че всичко, което казва Игнази, е истина. Ако не мислиш като тях, не ги интересуваш. Изолират те, запушват ти устата!

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. Отворих си очите, Лидия, виждам конците!

ЛИДИЯ. Какви конци?

ДАВИД. Конците, които ни движат! Не виждаш ли, че сме марионетки на системата?!

ЛИДИЯ. Давид... не мога да те позная... ти си обичаш работата...

ДАВИД. Не, Лидия!! Държат ни като кучета, натъпкани по бусовите с часове, в очакване. Насъскват ни. Играят си с омразата ни. Играят си с моите чувства. Но повече няма да го правят. Вече не вярвам в тази работа. Сега имам друга задача, по-важна. Имам ново предназначение. Аз представлявам волята на народа.

ЛИДИЯ. Ама каква воля? Давид...

ДАВИД. Върни се при мен, Лидия. Ще започнем отначало. Вече съм нов човек.

ЛИДИЯ (объркана). Хората не се променят чак толкова...

ДАВИД. Но ти се промени...

ЛИДИЯ. Не, не съм се променила, Давид, просто си дадох сметка, че не мога да се примира с извадените очи, това е!...

ДАВИД. Ама аз вече не вадя очи бе, Лидия! Как да ти обясня, че сега искам да се боря за един по-справедлив свят!!!

ЛИДИЯ. Не знам, обаче...

ДАВИД. СЕГА СЪМ ПАЦИФИСТ, МАМАМУСТАРА!!!! (Хваща я за раменете и я разтърсва с викове.) ПАЦИФИСТ СЪМ!!! (Мълчание.) Не ми ли вярваш? (Мълчание.)

ЛИДИЯ. Трябва да си тръгвам...

ДАВИД. Лидия... (Лидия излиза. Той остава сам.) Ще ми повярваш ти!!! Ще ми повярваш...

Сцена IX

Звучат африканските барабани. Давид бавно облича униформата си на полицай от звеното за борба с безредиците. Затъмнението настъпва едновременно с края на музиката.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Сцена I

Игнази и Сандра в трапезарията.

ИГНАЗИ. Ще видиш, почакай само. Нов човек!

САНДРА. Така ли?

ИГНАЗИ. Няма да го познаеш.

САНДРА. Толкова ли се е променил?

ИГНАЗИ. Вярва, че е възможен един по-добър свят, Сандра!

САНДРА. Поздравления, любов моя. Трябва да си много горд, защото успя да превърнеш един крайно агресивен тип в... *(Млъква, когато Давид, облечен в полицейската си униформа, влиза и влачи Политика, който е в безсъзнание. Лицето на Политика е наранено, има кръв.)* Боже.

ДАВИД *(докато настанява Политика на един стол)*. К'во, пълен шаш, а?

ИГНАЗИ. Какво е това?!

ДАВИД. Политик.

ИГНАЗИ. Политик???

ДАВИД. Отвялякох го.

ИГНАЗИ. Отв... но защо?

ДАВИД. Реших, че ще ти хареса...

ИГНАЗИ. Не, не ми харесва... няма нищо за харесване!

ДАВИД. Ама не виждате ли, че това е нашата голяма възможност?

ИГНАЗИ. Възможност за какво?

ДАВИД. За един по-добър свят!

ИГНАЗИ. По-добър свят? С отвлечане?!

ДАВИД. Това е замминистърът на земеделието!...

ИГНАЗИ. О, страхотно: на земеделието, велико!

ДАВИД. Да бе, прав си, аз исках да хвана някой от икономическите, но се обърках. Ама те всички си приличат... Може би този няма да ни е от чак такава полза по социалните

въпроси, но по някои други... де да знам... Сигурно не всичко е наред и с плодовете и зеленчуците, а на нас не ни се казва. Кой знае например как злоупотребяват с броколито!

ИГНАЗИ. Броколито.

ДАВИД. Важното е, че този тук е от онези във властта и може да промени нещата.

ИГНАЗИ (*гледа Политика*). Леле, майко. Жив ли е?

ДАВИД. По-скоро да.

ИГНАЗИ. Да, но не мърда?

ДАВИД. Как ще мърда: натъпках го с диазепам и му пуснах няколко електрошока за всеки случай. Ама и ти нещо не си много във форма, а?

ИГНАЗИ. Баси...

ДАВИД. Хайде де, Игнази: погледни го добре. Виж му корумпираната муцуна. Той е виновникът за всичко и сега е тук, пред нас!

ИГНАЗИ. И какво очакваш да направя? Да го пребия?!

ДАВИД. Щом искаш. Тъкмо няма да се дърпа.

ИГНАЗИ. Не, Давид, не искам!

*Сандра, която междувременно се е доближила до Политика, изведнъж с
удоволствие му удря няколко силни шамара.*

ИГНАЗИ. Сандра!!

САНДРА. Съжалявам. Веднъж ми е паднал... отдавна си мечтаех да...

ДАВИД. Такива като него имат властта да променят нещата, Игнази! Те могат!! Само дето не им стиска. Е, като се назландисват, ние ще им покажем как се прави!

ИГНАЗИ. Нищо няма да показваме, защото така не се прави.

ДАВИД. Но нали си ме учил, че...

ИГНАЗИ. Не, не съм те учил на това! Не съм те учил да биеш политици! Не съм...

ДАВИД. Шшшт, не откачай. Много е простичко: ще му кажем какви промени искаме и той ще ги нареди по телефона, схващаш ли? Да вдигнат пенсиите... и бюджета на здравните заведения... и...

САНДРА. И на образованието. (*Поглежда Игнази.*) Нали...?

ИГНАЗИ. Ама вие чувате ли се?! И самият президент не може да разпореда такива промени, без те първо да минат през куп сита, гласувания и знам ли какво още...

ДАВИД. Шшшт, споко, приятел... Всичко е обмислено!

ИГНАЗИ. Нима?

ДАВИД. Ще им кажем, че ако не ни изпълнят исканията, ще отрежем на заместника ушите.

ИГНАЗИ. Аз на никого не желая да режа ушите, Давид!

САНДРА. А с пръстите как си? Може да му клъцнем кутрето? Почти няма да се вижда.

ИГНАЗИ. Сандра, тръгваме си.

ДАВИД. Не ставай женчо де, ебати. То бива, бива приказки за несправедливости, за това, че нещо трябвало да се направи, а като се отвори възможност – какво? Посираш се от страх?!

ИГНАЗИ. Не си прав, Давид, не е страх, а...!

САНДРА. Абе някак си е прав, Игнази.

ИГНАЗИ. Сандра!

ДАВИД. Стига вече викане и разходки с транспаранти. За нещо послужиха ли толкова протести?

ИГНАЗИ. Ами...

ДАВИД. На теб например за какво ти послужиха?

ИГНАЗИ. Промените стават бавно...

ДАВИД. Трънки, бавно! А онези бавно ли го дават? Променят законите когато им текне, а ние – кротко и полечка?

ИГНАЗИ. Просто казвам, че...

ДАВИД (*имитира Игнази*). Здравейте, аз съм Игнази и карам бавничко на колело, и си бера цветенца...

Сандра се размива.

ИГНАЗИ. Сандра...

САНДРА. Виж, душко, знам, че изглежда налудничаво, но в крайна сметка може би това е единственият начин...

ИГНАЗИ. Не, не е единственият!

ДАВИД. Добре де, супер. Какво да правим тогава?

ИГНАЗИ. Ами... Можем... Да речем да напишем манифест или харта и... Не знам, да съберем подписи... да направим уебстраница...

ДАВИД. Да съберем подписи!

ИГНАЗИ. Да, бавно е. Но...

ДАВИД. Хайде стига простотии, сериозно. Аз бях на погрешната страна. А сега знам кои са лошите и ти си човекът, на когото дължа това!

ИГНАЗИ. Давид...

ДАВИД. Ти знаеш ли как ще се изкефи Лидия, като види, че променям света? Направо ще падне!

САНДРА. За кефенето не знам, но че ще падне, ще падне.

ИГНАЗИ. По-скоро ще припадне.

ДАВИД. *Ей сега* ще видим.

ИГНАЗИ. *Ей сега*?

ДАВИД. Да, ей сега, като дойде Лидия.

ИГНАЗИ. Казал си ѝ да дойде?

ДАВИД. Естествено. Така печеля точки!

ИГНАЗИ. Какви точки бе, човече? С тоя тип, вързан за стола, дрогиран и окървавен?

ДАВИД. Мислиш, че няма да ѝ хареса, така ли?

ИГНАЗИ. Не, Давид, изобщо няма да ѝ хареса!!

Мълчание. Давид поглежда Сандра.

САНДРА. Надали ще се зарадва, да ти кажа.

ДАВИД. Какво да правим тогава?

ИГНАЗИ. Ние ли? Ние се махаме.

ДАВИД. Друг път! Ти ме натопи в тази каша, оставаш!

ИГНАЗИ. Аз не съм те...

ДАВИД. Оставаш и ще ми помогнеш, д'еба!!!

ИГНАЗИ. Как да ти помогна?

ДАВИД. Не знам... Да го скрием някак, преди да е дошла.

ИГНАЗИ. Да го скрием?!

Входната врата се хлопва.

ДАВИД. Това е Лидия. (*Дръпва якето, което държи в ръцете си Игнази, и бързо го подава на Сандра. Маха към Политика.*): Скрый го, скрий го!!!

Сцена II

Влиза Лидия.

ДАВИД (*застава пред нея, за да закрие Политика*). Хееееей!!

Лидия поглежда Игнази.

ИГНАЗИ. Какво ново-вехто...

САНДРА. Здравсти...

Лидия. Здравей.

ДАВИД. Каква изненада!

Лидия. Нали ми се обади да дойда?

ДАВИД. Не те очаквах толкова скоро.

Лидия (*към Давид, но гледа Игнази*). Как така и те са...? Нали искаше да се видим, за да разговаряме?

ДАВИД. Да, да разговаряме, хайде. За каквото си пожелаеш. Ти избираш темата. За какво искаш да си говорим?

Лидия. Нали ти искаше да говорим...

ДАВИД. Да де, да. Просто ако предпочиташ ти да избереш тема, аз нямам нищо против. Хайде, ти си първа.

Лидия. Виж, не ми е до избиране на теми.

ДАВИД. О, тогава може би Игнази. Игнази, избери.

ИГНАЗИ. Ами... не знам какво...

ДАВИД. Сандра?

САНДРА. Напоследък температурите...

ДАВИД. Идеално. „Напоследък температурите“ – какво ще кажете?

ЛИДИЯ (*прави крачка към Политика, чието лице е скрито под якето*). Какво...?

ДАВИД. ИГНАЗИ, ТЕМПЕРАТУРИТЕ, ТЕМПЕРАТУРИТЕ!

ИГНАЗИ (*с хленч*). ОТВРАТИТЕЛНИ ТЕМПЕРАТУРИ!

Мълчание.

ЛИДИЯ (*доближава се до Политика*). Кой е това?

ДАВИД. Това е... Един колега. Хави.

ЛИДИЯ. Хави? Какво прави тук Хави с яке на главата?

ДАВИД. Махмурлук! Снощи излязохме уж нещо да пием и... от бар на бар, направо се оляхме. (*Към Сандра.*) Нали, а?

САНДРА. Аха, да, страшна работа.

ЛИДИЯ (*доближава се до Давид, заговаря му така, че да не я чуят другите*). Давид, мило... Ясно ми е, че моментът е сложен, но да ти кажа, започвам да се притеснявам за теб... Имам предвид, че правиш някакви странни неща, Давид, и...

Политикът леко се размърдва под якето и простенва.

ПОЛИТИКЪТ. Агхрхр...

ЛИДИЯ. Защо не му свалиш якето от главата?

ДАВИД. Не може, светлината го дразни.

ЛИДИЯ. Свали якето, Давид.

ДАВИД. Не.

ЛИДИЯ. Давид. (*Давид вдига якето от главата на Политика: показва се обляното му в кръв лице.*) Какво е това?!

ДАВИД. Политик.

ЛИДИЯ. Политик? (*Към Игнази.*) Политик?!

ИГНАЗИ (*жално, почти съзливо*). Заместник-министърът на земеделието, ако правилно съм разбрал...

ДАВИД. Знам, че изглежда леко стряскащо...

ЛИДИЯ. Какво прави у нас някакъв политик, завързан за стола?!!

ДАВИД. Малко го отвлякох.

ЛИДИЯ. ...???

ДАВИД. Но каузата е добра!

ЛИДИЯ. Каква кауза?

ДАВИД. Чакай да видим как да ти обясня... Въпросът за дълга например. Държавата дължи пари на други държави, които дължат пари на още по-други държави, които на свой ред дължат пари на едни инвеститори, които тези пари също ги нямат, но ги дават в по-големи количества на държавите, които дават на нас, разбираш ли?

ЛИДИЯ. Не.

ДАВИД. И аз! То не е и за разбиране! Не е за разбиране, защото е абсурд да се разбере нещо такова! И точно в това се състои измамата, не виждаш ли?

ЛИДИЯ. Не!

ДАВИД. Обясни ѝ, Игнази.

ИГНАЗИ. Значи, измамата... на практика... Дългът... Какво ще кажете ние да си ходим?

ДАВИД. Забрави!

Мълчание.

ЛИДИЯ (*към Давид, така че да не я чуят другите*). Давид, не знам за каква измама говориш, но явно имаш сериозен проблем, миличък. Виж, току-що започнах един курс по рефлексология на ходилото и мисля, че може чудесно да ти се отрази, защото...

ДАВИД. Абе каква е тая мания по всякакви тъпи курсове бе, за какъв зор са ти притрябвали?

ЛИДИЯ. О, курсовете ли? Аз само искам...

ДАВИД. Не виждаш ли, че сме на война?!

ЛИДИЯ. Каква война те пати, Давид? Ти сам си играеш на война! Виждаш врагове накъдето и да се обърнеш! Преди бяха протестиращите, а сега са политиците и кинкалерията на баща ми. Само дето проблемът не е отвън, Давид, проблемът си е вътре в тебе. (*Мълчание.*) Преди поне си изкарваше бесовете на работа, законно, а сега какво... Това, което си направил...

ДАВИД. Лидия, аз се отварям, отварям, отварям!!!

Мълчание.

Лидия (към Сандра). Това ли ви е отмъщението? Да размътите главата на мъжа ми?

САНДРА. Не, Лидия, недей така всички в купа... Аз не съм... Той Игнази...

ИГНАЗИ. Сандра!!

Политикът пак простенва.

ПОЛИТИКЪТ. Аааагхрхргх...

Лидия. Защо не го пуснете? И без това не е в съзнание. Оставете го в някоя забутана уличка и с малко късмет, като се свести, няма да си спомня какво се е случило...

ДАВИД. Ама ти не загряваш ли, че можем да разменим копелето за каквото си искаме, ебати? Не виждаш ли, че той е изворът на всички беди?

Лидия. Какви беди? Мило, няма добри и лоши като във филмите на плешивия. Просто всички сме хора и... правим каквото можем... и вярно, светът е ужасно устроен, но то сигурно е защото и ние, хората, не сме устроени съвсем добре... Искам да кажа, че щом нещата са такива, каквито са, значи и ние сме такива...

ДАВИД. Какви такива?

Лидия. Егоисти. Ти, аз, политиците, държавите, всички. Мислим за себе си.

ДАВИД. Не, Лидия, грешиш. Това ми го обясни Игнази: егоисти сме, така е, но бихме могли да бъдем и *алтруисти*!

ИГНАЗИ. Алтруисти...

ДАВИД. Точно. И сме способни колкото да причиняваме зло, толкова и да причиняваме добро, имаме и двете възможности! А този кучи син тука, тази продажна свиня, е...

Лидия. Човек, Давид. Като нас. Който в някакъв момент може и да е прибрал някакви общи пари в личния си джоб, но... ти например сигурен ли си какво би направил на негово място?

ДАВИД. Ами аз...

Лидия. Бързаме да пораснем, да се усъвършенстваме... и прощаваме всичко останало по дяволите... Това го научих покрай Сандра, преди много години, когато тя просто взе и изчезна от картинката.

САНДРА. Не съм изчезвала, но карай...

Лидия. Да, може и да се чувстваме малко виновни в началото, но с времето забравяме и продължаваме да си живеем живота...

ДАВИД. Това и за нас двамата ли се отнася?

ЛИДИЯ. Единственото, което можем да направим, в крайна сметка, е да се опитаме да сме щастливи. Аз поне искам да съм щастлива.

ДАВИД. А не си ли? С мен? (*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. Давид... (*Мълчание.*)

ИГНАЗИ. Е, на нас вече ни е време да си ходим, не мислите ли? (*Мълчание.*) Имате да си говорите някакви ваши си неща...

Мълчание. Изведнъж Политикът отново се размърдва...

ПОЛИТИКЪТ. Гхаарххх...

ЛИДИЯ. Пусни го, Давид, преди да се е събудил и нещата да са загрубели...

ИГНАЗИ. Да, послушай я...

ПОЛИТИКЪТ. Ааахгхргхаахх...

ДАВИД. Ако го пусна, ще останеш ли с мен?

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. АКО ГО ПУСНА ТОЯ, ЩЕ ОСТАНЕШ ЛИ С МЕН?!

ЛИДИЯ. Давид...!

ДАВИД. ДА ИЛИ НЕ?! (*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. Да. (*Мълчание.*) Ще остана.

Мълчание.

ДАВИД. Вземай го, Игнази.

ИГНАЗИ. Да го взема?

ДАВИД. Да, *маматистара*. Зарежи го в някоя тиха уличка, както каза Лидия.

ИГНАЗИ. Това хубаво, Давид, но аз не...

ДАВИД. НАЛИ ИСКАШЕ ДА СИ ХОДИШ? АКО СИ ХОДИШ, ДА Е С НЕГО!

Игнази отива до Политика. Опитва се да го повдигне, но безуспешно.

ИГНАЗИ. Помогни ми, Сандра.

Сандра му помага и със задружни усилия изнасят тялото навън. Преди да излезе, Сандра се обръща към Лидия.

САНДРА. Лидия...

Лидия не я поглежда. Мълчание. Сандра и Игнази излизат, помъкнали Политика.

Сцена III

Давид и Лидия сами, в мълчание...

Мълчание.

Мълчание.

ЛИДИЯ (*хладна, примирена*): Какво ще вечеряме?

ДАВИД. Не знам. Каквото кажеш... (*Мълчание.*)

ЛИДИЯ. Искаш ли да приготвя леща с наденица?

ДАВИД (*гледа я втренчено*). Може и нещо по-така, ако ти се прави.

ЛИДИЯ. В момента не ми се прави.

ДАВИД. Разбирам.

ЛИДИЯ. Ще приготвя леща, ако нямаш нищо против.

ДАВИД. Супер. (*Лидия тръгва към кухнята.*) Лидия... (*Лидия спира и го поглежда.*)
Добре ли си?

ЛИДИЯ. Мхм. (*Понечва да излезе.*)

ДАВИД. Лидия...

ЛИДИЯ. Какво?

ДАВИД. Защо?

ЛИДИЯ. ...?

ДАВИД. Да, всичко това – защо? С тебе си живеехме добре. И идва скапания кърчо, и всичко се сгажда до немай къде...

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. Не само нашата връзка. Като казвам „всичко“, имам предвид всичко, до последно! На мене нещата си ми бяха ясни, ебати. И пристига тоя, и ми пълни главата с разни мисли и въпроси, а аз нямам отговори, пукнат отговор нямам! Вече дори не знам кои са добрите и кои – лошите, мама му... (*Хваща се с две ръце за главата.*) Аааах...

ЛИДИЯ. Какво ти има?

ДАВИД. Бодежите...

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. Аз му извадих окото, ебати... *(Започва да се размеква.)* Но никой не ми каза, че това е лошо... *(Плаче.)*

ЛИДИЯ. Давид... *(Мълчание.)*

ДАВИД *(окопитва се лека-полека)*. Мислех си, че има една истина, а сега ми се струва, че изобщо няма истина, че не може да има... Не може да има, затова и няма такова нещо! А истина трябва да има!! *(Мълчание.)*

ЛИДИЯ. Може би са ни остарели рецептите... и не сме в състояние да създадем нищо ново.

Давид я гледа.

ДАВИД *(жалостливо)*. Защо пак говориш за готварство?

ЛИДИЯ. Отивам да приготвя вечерята. *(Отправя се към кухнята.)*

ДАВИД. Лидия.

ЛИДИЯ *(стира се)*. Какво?

ДАВИД *(гледа я мълчаливо)*: Върви.

ЛИДИЯ *(с изненада)*. Какво?

ДАВИД. Върви си.

ЛИДИЯ. Да си вървя?

ДАВИД. Да! Тръгвай! *(Мълчание.)*

ЛИДИЯ. Защо? *(Мълчание.)*

ДАВИД. Защото това искаш. *(Мълчание.)*

ЛИДИЯ. Давид... *(Мълчание.)* Благодаря... *(Мълчание. Лидия понечва да излезе.)* Давид, аз...

ДАВИД. Шшшт...

ЛИДИЯ. Какво?...

ДАВИД. Не чуваш ли?

ЛИДИЯ. Какво?...

ДАВИД. Дишането...

ЛИДИЯ. Какво дишане?!

Постепенно светлините в залата се включват, усилват се и зрителите, досега на тъмно, стават видими за персонажите. Давид оглежда хората в залата. Лидия не ги вижда.

ДАВИД (с приглушен глас, нервно). Гледат ни!...

ЛИДИЯ. Кой ни гледа?

ДАВИД. Не знам кои са. Наблюдават ни, Лидия, от едни кресла...

ЛИДИЯ. От едни кресла.

ДАВИД. Кога са се домъкнали, копеленцата, с все креслата?

ЛИДИЯ. Давид...

ДАВИД. А може да са си били там от по-рано. Винаги съм ги усещал. Не ги виждаме, но ги има. Наблюдават ни от тъмното. (Мълчание. Давид се усмихва сконфузено на публиката, много объркан.) Може пък те да имат отговори. Ако всичко виждат, сигурно знаят кое как е!

ЛИДИЯ (гледа да не му противоречи). Да, сигурно, Давид.

ДАВИД. Може би те дърпат конците!

ЛИДИЯ. Давид...

Давид не я слуша. Приближава се до зрителите, едновременно притеснен и очарован от гледката.

ДАВИД (към зрителите, стеснително). Какво ново-вехто?...

Мълчание. Постепенно светлината помръква над Лидия и цялата сцена, като в края на монолога му само той и зрителите остават осветени.

ДАВИД. Отдавна ви чувам, знаете ли? Просто досега не ви бях виждал в лице.

(Мълчание.) Ние тук... Малко се оплетохме, обаче не... Имаме адски много въпроси, да ви кажа. Добре де, не всички, има хора, които не си задават въпроси и си живеят спокойно. Аз преди бях точно такъв човек: никакви въпроси, чиста работа. Но сега тук гъмжи от въпроси (Почуква се по главата.)... и не ме оставят на мира, да ви кажа. (Мълчание. Агресивно.) Аз само това искам: да ми се отговори поне на няколко, но тук никой... (Поглежда към пространството на сцената.) Може би заради това животът ни отесня, може би и това има значение... (Мълчание.) Без отговори не знаем къде да се денем, накъде да тръгнем, а като не знаем, всичко отива по дяволите за нула време, това поне е ясно. Или не е? (Мълчание.) Затова си мисля, че вие... Вие... Сигурно имате

отговори. Няма начин да нямате. (Мълчание.) Нали? (Мълчание.) Защото ако и вие не знаете... (Мълчание.) ...тогава кой? А? (Мълчание. Давид се изсмива нервно.) КОЙ?

Давид, много близо до публиката гледа хората един по един. Мълчание. Забелязва, че нищо не казват, само го гледат. Започва да се чувства неудобно. Поглежда зад рамото си и установява, че там е тъмно, Лидия вече не се вижда. Много предпазливо и срамежливо, бавно, Давид сяда на едно от креслата с лице към сцената, като обикновен зрител.

Мълчание.

Пълно затъмнение.